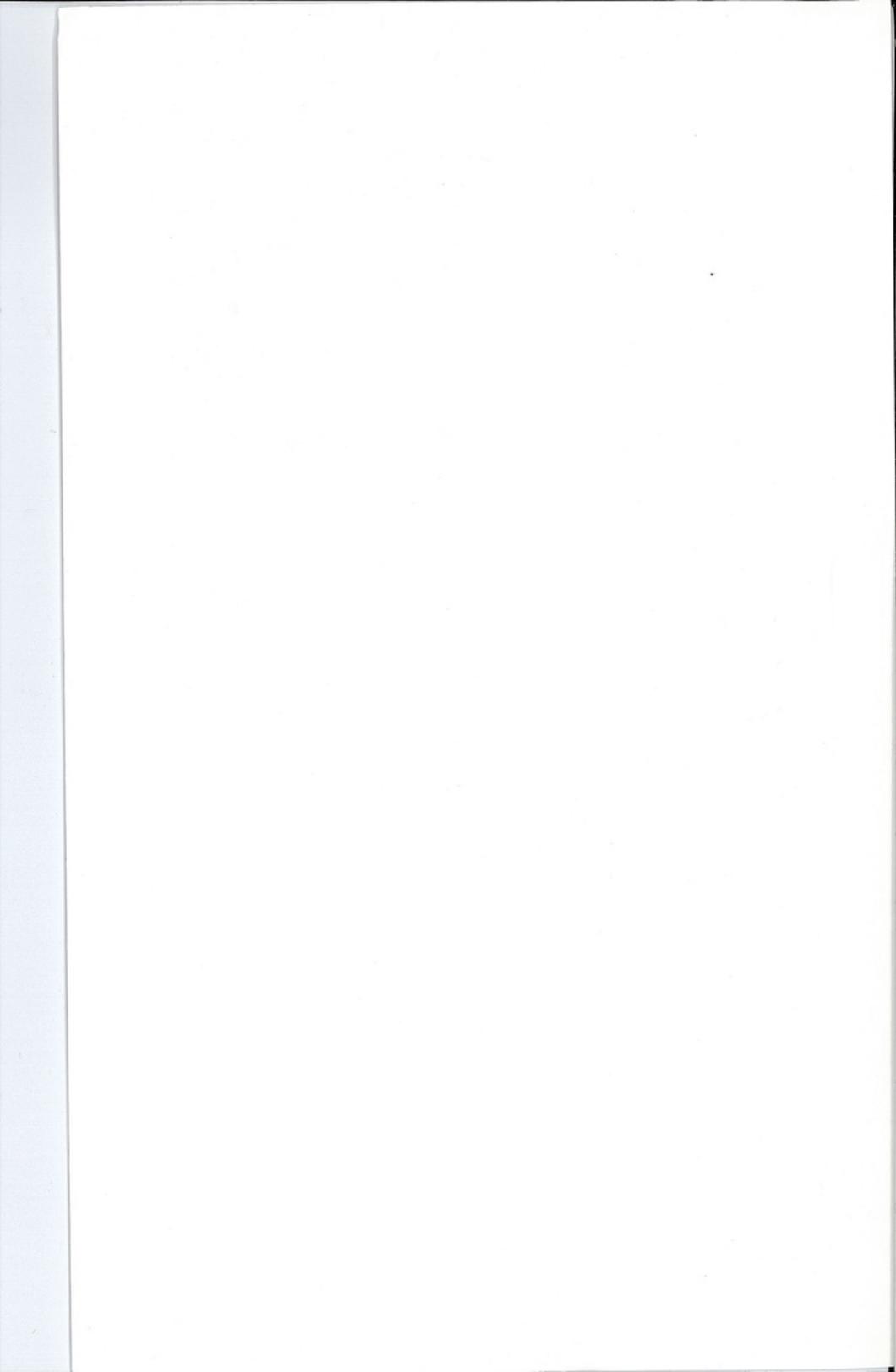

தேசியமும் ஜனநாயகமும்

மு. திருநாவுக்கரசு

தேசியமும் ஜனநாயகமும்

(தமிழீழத் தேசியம்: 1970களின் மத்திவரை...)

மு. திருநாவுக்கரசு

ஒருங்கிசைந்த ஆய்வுக்கான தமிழ் நடுவம்

Tamil Centre for Integral Research

மார்கழி 2010

தேசியமும் ஜனநாயகமும் (1970 மத்தி வரை...)

© மு.திருநாவுக்கரசு

முதல் பதிப்பு: மார்ச்சு 2010 // நூல் வடிவமைப்பு: தி.அ. ரொபேட்
வெளியீடு: ஒருங்கிசைந்த ஆய்வுக்கான தமிழ் நடுவம், லண்டன்,
ஐக்கிய இராச்சியம்

Nationalism and Democracy (Up to 1970)

© Mu. Thirunavukkarasu

First Edition: December 2010 // Cover design & Layout: T.A. Robert

Published by: Tamil Centre for Integral Research, London, UK

email: info@tcir.org

பதிப்புரை.....	05
தேசியம் எனும் அரசியற்பதம்.....	07
தேசியம் என்பது சாமானியர்களின் யுகம்.....	13
ஆசியாவில் தேசியம்.....	17
தமிழீழத் தேசியம்.....	26
தோற்றப்பாட்டுத் தேசியம்.....	32

பதிப்புரை

வரலாறு அதிர்ச்சிகரமான திருப்பங்களை ஏற்படுத்தும் என்பதற்கு ஈழப்போராட்டம் ஒரு சாட்சியம் ஆகியுள்ளது. ஆயுத வலிமை மட்டுமே வெல்லும் என்னும் கோட்பாட்டின் மீது முப்பது ஆண்டுகளாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒரு கனவு, 2009 மே 18இல் நொருங்குண்டுபோனதை வரலாறு தெளிவாகப் பதிவுசெய்துள்ளது. இது ஈழப்போராட்டத்தின் இரண்டாம் கட்டத்தின் முடிவையும் அறிவித்து நிற்கின்றது. அதாவது, இலங்கைத் தீவு சுதந்திரமடைந்ததன் பின்னான முதல் முப்பது ஆண்டுகளை (1948 - 1977), முதலாம் கட்ட ஈழப்போராட்டம் எனக் கொள்ளலாம். தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையில், அவர் இறக்கும் வரையில் சாத்வீகவழியில், ஜனநாயக நடைமுறையுடன் ஈழத்தமிழர் தமது அரசியல் வேட்கையை முன்வைத்துப் போராட்டங்களை நடாத்தினர். அதன் பெறுபேறுகளாகத் தோல்வியும் ஏமாற்றமும் எஞ்சியதால், தமிழீழ அரசை நிறுவும் 'வட்டுக்கோட்டைப் பிரகடனத்தை' 1976இல் திரு. செல்வநாயகம் தலைமையிலான ஜனநாயகக் கட்சிகள் கூட்டாக வெளியிட்டன. அதன்பின்னான முப்பது ஆண்டுகள் (1977 - 2009), ஆயுதங்களை முன்னிறுத்திய போராட்டமாக, தமிழீழத் தாயகம் என்னும் முழக்கத்துடன் முன்னெடுக்கப்பட்டது. இதனை ஈழப்போராட்டத்தின் இரண்டாம் கட்டம் எனக் கொள்ளலாம். ஆனால், அதுவோ அறுபது ஆண்டுகால அரசியல் வேட்கையின் அடிப்படைகளையே நொருக்கும்வகையிலான அதிர்ச்சியை விட்டுச்சென்றுள்ளது.

இப்போது, மூன்றாம் கட்டத்தின் வாசலில் வரலாறு எம்மை நிறுத்தி வைத்துள்ளது. இன்னும் முப்பது ஆண்டுகளுக்கோ அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட காலநீட்சிக்கோ இவ்வரலாறு நம்மை அழைத்துச் செல்லக்கூடும்.

இவ்வேளையில்தான், இந்த மூன்றாம் கட்டம் என்பதன் பண்பு

நிலை மாற்றம் பற்றி, எமது அரசியல் போராட்ட வடிவம், உத்திகள் பற்றி நாமெல்லோரும் சிந்திக்கவும் உரையாடவும் வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். அச்சிந்தனைக்கும் உரையாடலுக்கும் வலுச் சேர்க்கும் வகையிலேயே 'தேசியமும் ஜனநாயகமும்' என்னும் இச்சிறுநூல் அமைந்துள்ளதாக நாம் கருதுகின்றோம். இதனைப் பலரும் அறிந்த அரசறிவியலாளர் மு. திருநாவுக்கரசு எழுதியுள்ளார். அவர் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக இப்போராட்டத்துடன் கூடவே பயணித்துவருபவர். போராட்டத்தின் நெருக்கடிகள் மிக்க காலங்களிலும் தனது ஆய்வின்பாற்பட்ட கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தத் தயங்காதவர். அவரது அண்மைய ஆய்வுநூலாக 'ஓற்றை மைய உலகில் போரும் சமாதானமும்' வெளிவந்து, தற்போது பலராலும் படிக்கப்பட்டுவருகின்றது. இரண்டாம் கட்டப் போராட்டத்தின் பேரழிவு நாட்களான மே 18 வரையில் 'மரணத்துள் வாழ்ந்து', தற்போது அவர் மீண்டு, தமிழ்நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்துள்ளார். தான் மரணத்தினின்றும் மீளமுடியாது போகலாம் என்னும் நெருக்கடிக்குள் இருந்த அந்த நாட்களிலேயே, இந்த ஆய்வுக் கருத்துக்கள் எழுதப்பட்டு எம் கைகளுக்கு வந்தடைந்தன என்பதும் வாசகர்கள் கவனத்தில்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். ஈழத்தமிழர்களால் முன்வைக்கப்படும் அரசியல் கோரிக்கைகளான தாயகம், தேசியம், சுயநிர்ணயம் என்பனவற்றில் தேசியம் என்னும் கருத்தாக்கம் பற்றியே இச்சிறுநூலில் மு. திருநாவுக்கரசு தனது கவனத்தைக் குவித்துள்ளார். தேசியம் என்பது அதன் அர்த்தத்தில் உருவாக வேண்டுமானால், அதற்கு ஜனநாயகம் என்பதே முன்னிபந்தனை என, தனது ஆய்வுவழியிலான வாதங்களை முன்வைக்கிறார். கடந்த முப்பது ஆண்டுகால அரசியல் போராட்டப் போக்கானது ஜனநாயக வழிமுறைகளையே முற்றாக ஓரங்கட்டியிருந்தது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. அத்துடன், ஜனநாயகம் என்று பேசினாலே, அது 'தேர்தல் அரசியல்', அதாவது, 'வாக்குப்பொறுக்கி அரசியல்' என்ற ஒற்றைப் பரிமாணத்தைக் கூறி, உரையாடலில் இருந்து ஒதுக்கிவிடுவதே நம்மிடையே வழக்காக இருந்துவந்தது. தற்போது ஜனநாயகம், வெளிப்படை என்னும் கருத்தாக்கங்கள் தீவிரம் பெற்றுவரும் நிலையில், ஒருங்கிசைந்த ஆய்வுக்கான தமிழ் நடுவம், தனது பங்களிப்பாக இச்சிறுநூலை உங்களிடம் கையளிக்கின்றது. கையெழுத்துப் பிரதியாக எம்மிடம் வந்தவற்றைத் தட்டச்சுச்செய்து உதவிய செல்வி யேசுதாசனுக்கும் இதனை ஒரு வெளியீட்டிற்குரிய வகையில் வடிவமைப்புச் செய்து உதவிய தி. அ. றொபேட், செல்வி சிவா அம்பிகா, ராஜீவ் ஆனந்த் ஆகியோருக்கும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

ஒருங்கிசைந்த ஆய்வுக்கான தமிழ் நடுவம்

info@tcir.org

லண்டன்
மார்ச்சு 2010

தேசியப் போராட்டம் என்பது மக்களின் கைக்கு அரசியல் அதிகாரம், இறைமை கைமாறுவதற்கான போராட்டமாகும். எந்தவொரு ஆதிக்க சக்திக்கும் எதிராக அரசியல் அதிகாரத்தைக் கையில் எடுத்து அரசியல் தீர்மானங்களில் மக்கள் பங்கெடுப்பதற்கான ஏற்பாடே தேசியம் என்றும் ஜனநாயகம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

தேசியம் எனும் அரசியற்பதம்

07

மு. திருநாவுக்கரசு தேசியமும், ஜனநாயகமும்

‘வாய் கொள்ளக்கூடிய உணவைத்தான் ஒருவரால் உண்ண முடியும்’ என்பது ஒரு பழமொழி. மனித வாழ்வில் எல்லாவற்றிற்கும் ஓர் எல்லை உண்டு. எந்தவொரு இலட்சியத்திற்கும் எந்தவொரு செயலுக்கும் எந்தவொரு பொருளுக்கும் இருக்கக்கூடிய எல்லைகளையும் வாய்ப்புக்களையும் வழிவகைகளையும், மொத்தத்தில் அதன் இயல்புகளையும் கண்டறியும் துறை எதுவோ அதுவே அறிவியல் ஆராய்ச்சியாகும். ஒருவரால் ஓர் உன்னதமான இலட்சியத்தை இலகுவில் தூக்கிப்பிடிக்க முடியும். ஆனால், அந்த உன்னதமான இலட்சியமானது செயல்பூர்வ வடிவத்திற்கான புறநிலை வாய்ப்புக்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனில், அது எதிர்கணி யமான பலனையே அளித்து, இறுதியில் எதிரிக்குச் சேவை செய்வ தாய்ப் போய்விடும். எனவே, சரியான இலட்சியம் என்பது இடம், பொருள், ஏவல், காலம், சூழல் என்பவற்றின் தன்மைக்கும் அள விற்கும் ஏற்பவே வடிவமைக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு அல் லாத ஓர் இலட்சியம் கற்பனாவாதமாய் வடிவெடுத்து, எதிரியின் காலடியில் வீழ்ந்து முடிவடைந்துவிடும்.

இற்றைக்கு ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே சோசலிஸ சிந்தனை பூமியில் தோன்றியது. அது உன்னதமான ஓர் இலட்சியம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், அது நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற வெறும் மன விருப்பாக, அவாவாக மட்டுமே இருந்ததனால், அர்த்தமற்ற ஒன்றாய்க் காட்சி அளித்தது. பின்னாளில், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், இப்பிரச்சினையை முற்றிலும் அறிவியல்பூர்வமாக விளங்கிக்கொண்ட கார்ல் மார்க்ஸ், ஏங்கல்ஸ் எனும் மாபெரும் சிந்தனையாளர்கள், தமக்குமுன் ஈராயிரம் ஆண்டுகளாய் நிலவிய சோசலிஸ சிந்தனையை, 'கற்பனா வாத சோசலிஸம்' என முத்திரையிட்டு, நடைமுறைச் சாத்தியமான விஞ்ஞானபூர்வ சோசலிஸத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தனர்.

கொம்பூனிஸம் எனும் ஓர் உயர்ந்த இலட்சியத்தைப் பற்றி மார்க்ஸ் சிந்தித்தார். ஆனால், அது சில நூற்றாண்டுகள் வரை சாத்தியமில்லை என்பதை உணர்ந்துகொண்ட அவர், கொம்பூனிஸம் எனும் இறுதி இலட்சியத்தை அடையமுன்பு, ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாய் சோசலிஸம் அமையலாம் என்பதைத் தனது அறிவியல் ஆய்வின் மூலம் கண்டறிந்தார். எனவே, அவர் கொம்பூனிஸக் கனவில் நின்று வரலாற்றைச் சீரழிக்காது, சோசலிஸ அரசு நிர்மாணிப்பு என்ற முடிவிற்கு வந்தார். அதேவேளை, அந்த சோசலிஸத்தை அடைவதற்கான முதல் படியாய், தேசிய ஜனநாயகத்தை முதலில் அடைய வேண்டும் என்றார் அவர். மார்க்ஸ் ஒரு சர்வதேசியவாதியாக வாழ்ந்தபோதிலும் தேசிய ஜனநாயகத்தில் இருந்தே சர்வதேசிய வாதத்திற்கான வழிவகையை முன்வைத்தார். பிரித்தானியாவில் இருந்து அயர்லாந்து பிரிந்து, ஒரு தேசிய ஜனநாயகத் தனி அரசாகப் போக வேண்டும் என்பதை மார்க்ஸ் ஆதரித்தமை இந்த அடிப்படையில் தான். எனவே தேசிய ஜனநாயகம், சோசலிஸம், கொம்பூனிஸம் என்பனவே அவரது இலட்சியத்தின் படிமுறைகள் ஆகும். ஜனநாயகம் இன்றித் தேசியம் இருக்க முடியாது; தேசிய ஜனநாயகம் இன்றி சோசலிஸம் இருக்க முடியாது; சோசலிஸம் இன்றிக் கொம்பூனிஸம் பிறக்க முடியாது. ஓர் இலட்சியத்திற்கு இருக்கக்கூடிய கொள்ளளவு பற்றிய கோட்பாடுகள்தான் இவை. இந்த வகையில் இடம், பொருள், ஏவல், காலம், சூழல் என்பவற்றிற்குப் பொருத்தமான ஒரு கொள்ளளவுக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் பூகோள அரசியல் நிலவரத்திற்குப் பொருத்தமான வகையில் தமிழீழத் தேசியத்தை வடிவமைப்பது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

மனிதர்கள் கூட்டுக் குடும்பங்கள் ஆகவும் இனக்குழுக்கள் ஆகவும் வாழ்ந்தது மனிதகுல நாகரிகத்தில் ஒரு கட்டமாகும். அப்போது மக்களை, மன்னர்களும் சக்கரவர்த்திகளும் மந்தைகள்போல் மேய்க்கும் படலம் இருந்தது. இறைமை இறைவனிடம் இருந்து மன்னனுக்குக் கிடைப்பதாகவும், அவ்வாறு இறைவனிடம் இருந்து மன்னன் பெற்றுக்கொண்ட இறைமையை, அவன் மக்களமீது பிரயோகிப்பதாகவும் இறைமைக் கோட்பாடு வடிவமைக்கப்பட்டிருந்த

காலம் அது. இறைமை என்பது அதியுயர் அரசியல் அதிகாரமாகும். இந்த இறைமை மன்னனுக்கு உரியதல்ல; மக்களுக்கு உரியது என்றும், மன்னனோ அன்றி ஒரு தனிநபரோ அன்றி ஒரு தனிக்குழுவோ அல்லது ஒரு குடும்பமோ தன் கையில் வைத்திருப்பதற்குப் பதிலாக, அது மக்கள் கைக்கு மாற வேண்டும் என்ற அரசியல் கோட்பாட்டுடன் தேசியம் பிறப்பெடுக்கின்றது. அதாவது, மன்னர்களினதோ அன்றித் தனிப்பட்ட எதேச்சாதிகாரிகளினதோ அன்றி ஓர் அந்நிய அரசினதோ அன்றி ஒரு குறித்த இனத்தினதோ கையில் சிக்குண்டிருக்கும் அரசியல் அதிகாரத்திற்கு எதிராகப் போராடுவதிலிருந்து தேசியப் போராட்டம் பிறப்பெடுகின்றது. எனவே, தேசியப் போராட்டம் என்பது மக்களின் கைக்கு அரசியல் அதிகாரம், இறைமை கைமாறுவதற்கான போராட்டம் ஆகும். மேற்படி கூறப்பட்ட எந்தவொரு ஆதிக்க சக்திக்கும் எதிராக அரசியல் அதிகாரத்தைக் கையில் எடுத்து, அரசியல் தீர்மானங்களில் மக்கள் பங்கெடுப்பதற்கான ஏற்பாடே தேசியம் என்றும் ஜனநாயகம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. அதாவது, மக்கள் அரசியல் தீர்மானங்களில் பங்கெடுக்கும் ஜனநாயகப் பங்களிப்பு மக்களுக்கு இல்லையாயின், அது தேசியம் ஆகாது. அதாவது, மக்கள் தங்களுக்குப் பொருத்தமான, தங்களுக்கு விருப்பமான தீர்மானத்தை எடுத்துக் கொள்வதற்கான அவர்களின் சுய உரிமைதான் சுயநிர்ணய உரிமையாகும். தேசியம் என்பது முதலில் சுயம் பற்றியது. அத்தகைய சுயம் முதலில் தனிமனித உரிமையில் ஆரம்பமாகின்றது. ஒவ்வொரு தனிநபருக்கும் சுயகௌரவம் உண்டு; சுயமான உரிமைகள் உண்டு. இதனைத் தனிமனித உரிமை (individual rights) என்பர். ஒரு மக்கள் கூட்டம் சார்ந்த உரிமை சம்பந்தப்படும்போது அதனைக் கூட்டுரிமை (collective rights) என்பர். தனிமனித உரிமையும் கூட்டுரிமையும் சரிவர இணைந்த ஒன்றுதான் தேசியம் என்பதாகும். இந்த வகையில் தேசியம் எல்லா இடத்திலும் சுயம் (self) பற்றிக் கூறும். சுயகௌரவம் (self-respect), சுயாட்சி (self-government), சுயநிர்ணய உரிமை (right of self-determination) என, அது ஒரு தனி நபரில் இருந்து, அதாவது ஒரு குழந்தையின் உரிமையில் இருந்து வளர்ந்தோர், இளைஞர், முதியோர் வரையான அனைத்துத் தனி நபர்களினது சுய உரிமையில் தொடங்கி, இனம், நாடு என்ற கூட்டுச்சுயம் வரை அது விரிந்து பரந்த ஒன்றாகின்றது.

இனம், மதம், மொழி அல்லது பிரதேசம் இவற்றில் ஏதோ ஒன்றின் பெயராலோ அன்றி இவற்றில் பல கூட்டாவதன் பெயராலோ ஒரு தேசியம் தன்னைக் குறியீட்டு முத்திரை இட்டு அழைக்கலாம். இவற்றில் மேற்படி இனம், மதம், மொழி, பிரதேசம் என்பன ஏதோ ஒருவகையில் குறியீட்டு முக்கியத்துவத்தைப் பெறும் அதே வேளை, ஜனநாயகம் என்பதுதான் தேசியத்தின் சாராம்சம் ஆகவும் உள்ளடக்கம் ஆகவும் அமைகின்றது. அதாவது, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்துதான் தேசியம் எனும் அரசியற்பதம் உருவானது. அதற்கு முன்பு தனித்தனியே பலவாறான மொழி

களையும் மதங்களையும் பின்பற்றிவந்த மக்கள் கூட்டங்கள் இருந்தபோதிலும் அவற்றைத் தேசியம் என்று அழைப்பதில்லை. அவை இனக்குழுக்கள் என்றும் மதக்குழுக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. ஆனால், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இறைமை பற்றிய விடயத்தில் ஜனநாயகம் பற்றிய கருப்பொருள் தோன்றவே, தேசியம் என்பது மேற்படி இன, மத, மக்கள் குழு மங்களுக்குள் பிரவேசம் பெறுகின்றது. ஆதலால், பதினென்தாம் நூற்றாண்டில் மொழிகளோ, மதங்களோ இருந்தன என்பதற்காக, அவை தேசியம் என்று அழைக்கப்படவில்லை. இனத்தின், மதத்தின், மொழியின் அல்லது பிரதேசத்தின் பெயர்கள் ஒரு குறியீடாக இருக்க, அங்கு ஜனநாயகம், குறித்த மக்கள் கூட்டத்தின் உள்ளடக்கமாக அமைவதே தேசியம் ஆகும். அரசியல் தீர்மானங்களில் மக்களுக்குப் பங்கில்லை என்றால், அங்கு மக்களுக்கு என்று எதுவுமில்லை. மக்கள் தமது காலகட்ட நிலைமைக்கு ஏற்பத் தமக்குப் பொருத்தமான, தமக்குத் தேவையான, தாம் விரும்பும் தீர்மானத்தை எடுப்பதற்கான உரிமைதான் சுயநிர்ணய உரிமை ஆகும். அச்சுயநிர்ணய உரிமை, ஜனநாயக உரிமை என்றும் தேசிய உரிமை என்றும் தேசியப் போராட்டம் என்றும் அழைக்கப்படுவதாகும். ஓர் இலட்சியம் எத்துணை உயர்ந்ததாக இருப்பினும் அதனை மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக மக்களமீது திணிக்க எவருக்கும் உரிமை இல்லை என்பது தேசியவாதத்தின் அடிப்படைக் கூறாகும்.

உலகில் நடந்தேறிய முதலாவது தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் அமெரிக்க சுதந்திரப் போர் ஆகும். இது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் (1776) நடந்தேறியது. அமெரிக்க தேசிய விடுதலைப் போராட்டமானது முதலாவது அர்த்தத்தில், இறைமை பற்றிய கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், மன்னராட்சிக்கு எதிரானது. இரண்டாவது அர்த்தத்தில், பிரித்தானியர் ஆங்கில மொழியைக் கொண்ட தமது இனத்தவரே ஆயினும் தமது குடியேற்றங்களமீது புரியப்படும் பிரித்தானிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிரானது. அதாவது, தமது சொந்த ஆங்கில இனத்தவரான பிரித்தானியருக்கு எதிராக, ஆங்கில அமெரிக்கவாசிகள் தேசிய ஜனநாயக உரிமை கோரித் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் நடத்தினர். இன, மொழி என்ற வெறும் தோற்றமாயைக்கு அப்பால் அமெரிக்க ஆங்கிலேயர், பிரித்தானிய ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகத் தேசியப் போராட்டம் நடத்தினார்கள். இனம், மொழி என்பதற்கும் அப்பால் தேசியம் என்பது ஜனநாயகத்தில்தான் ஊற்றெடுக்கின்றது என்பதை விளக்குவதற்கு இந்த ஒரு வரலாற்று உதாரணமே போதுமானது. எனவே, தனது இனத்தவன், மதத்தவன் மன்னனாய் இருக்கிறான் என்பதற்காக, தனது இனத்தவரே தம்மீது ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாது. இந்த வகையில் மனிதகுலம் கண்ட முதலாவது உயர்ந்த விடுதலைத் தத்துவம் தேசியம் எனப்படும் தேசிய ஜனநாயகமாகும்.

இந்த வகையில் பிரித்தானிய மன்னனது ஆதிக்கத்திற்குப் பதிலாக, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆட்சிமுறையைத் தோற்று வித்தார்கள். மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கொங்கிரஸ் எனும் சட்டசபை, மக்களுக்குப் பொறுப்பான தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனாதிபதிமுறை, அதேவேளை ஜனாதிபதியையும் கட்டுப்படுத்தவல்ல மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சட்டவாக்க முறைக்கான மத்திய, மாநில சட்டசபைகள் என்ற ஜனநாயகக் கட்டமைப்பு 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தொடக்கநிலைக்குரிய பண்புகளுடன் ஆரம்பமானது. இதுவே, வரலாற்றில் தேசியம் என்பதற்கான முதன் நிலைத் தொடக்கப் பண்பாய் அமைந்தது.

அமெரிக்க சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பிரெஞ்சுப் போராளிகளும் பங்கெடுத்தனர். அமெரிக்க விடுதலைப் போராட்டத்தில் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் போன்ற கருத்துகளால் கவரப்பட்ட பிரெஞ்சுப் போராளிகள் தமது பிரெஞ்சு மன்னனுக்கு எதிராகச் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் போன்ற எண்ணங்களை பிரான்ஸிற்கும் பரப்பினர். இதன்வழி 'சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்' என்ற முழக்கத்தைப் பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர்கள் முன்வைத்துப் புரட்சியில் ஈடுபட்டு, மன்னனுக்கு மரண தண்டனை நிறைவேற்றி, முடியாட்சிக்குப் பதிலாகக் குடியாட்சியை நிறுவினர். தமது பழமைவாய்ந்த பாரம்பரிய மன்னர் ஆட்சிக்கு எதிராகத் தேசியச் சிந்தனையுடன் புரட்சிசெய்தனர். இங்கு, அப்போது தேசியம் என்பது தெளிவாக ஜனநாயகம், மக்கள் ஆட்சி என்ற அர்த்தத்தைப் பெற்றது. வரலாற்று வளர்ச்சியில், இறைமை ஒருவரிடம் குவியும் மன்னர் ஆட்சி காலவதியானது. இதனைத் தொடர்ந்து, மன்னன் என்பவர் ஒரு புனிதர் அல்ல என்றும் கூறி, மன்னர் ஆட்சிமுறை வரலாற்றின் குப்பைத்தொட்டிக்குள் வீசப்படும் படலம் உருவானது. அமெரிக்க சுதந்திரப் போர் நிகழ்ந்து பதின்மூன்று ஆண்டுகளின் பின்பு, 1789ஆம் ஆண்டு பிரெஞ்சுப் புரட்சி அரங்கேறியது. இத்துடன், தொடர்ச்சியாக இரு நாடுகளினதும் அரசுகளில் மன்னர் ஆட்சி வீழ்த்தப்படவே, அதனைத் தொடர்ந்து மன்னர் ஆட்சிக்கு எதிரான ஜனநாயக விழுமியம்மிக்க தேசிய அரசுகள் தோன்றும் யுகம் உதயமானது. பின்பு, பிரித்தானியாவில் பெயர் அளவிற்கு மன்னர் இருந்தாலும் செயல் அளவில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறை உதயமானது. இந்த வகையில் வரலாற்று அரங்கில் உதயமான தேசியவாதம் என்பது முதல் இரு தொடக்கங்களிலும், அதாவது அமெரிக்காவிலும் பிரான்ஸிலும் தனது இனம், பிற இனம் என்பதற்கு அப்பால், ஜனநாயக விழுமியத்தையே முதல் கூறாய்க்கொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக, அமெரிக்காவில் ஆங்கிலேயர் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் நடத்தினர். அவ்வாறே, பிரெஞ்சு மக்களும் தமது பிரெஞ்சு இன மன்னனுக்கு எதிராகத் தேசியப் புரட்சிகளில் ஈடுபட்டனர். மன்னர் ஆதிக்கமும், மன்னர் ஆதிக்க விழுமியங்களும் சட்டங்களும் சமூக வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருந்தமையால், அத்தகைய ஆட்சியையும், அத்தகைய

சட்டங்களையும் மீறி மக்கள் அதிகாரத்தில், தீர்மானத்தில் பங்கெடுக்கவல்ல தேசிய ஜனநாயக ஆட்சிமுறை ஒரு புரட்சிகர வரலாறாய்ப் பூமியில் எழுந்தது. இது பிரதேச வேறுபாடுகள், வட்டார வேறுபாடுகள், உள்ளூர் விழுமியங்கள், குறுநில வட்டார ஆட்சிமுறைகள், பிரபுக்களின் ஆட்சிமுறை அதிகாரம் ஆகிய அனைத்து வரம்புகளையும் உடைத்தெறிந்து, மேற்படி பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரிவுண்டுக்கிடந்த மக்களை ஒரு பரந்த ஆள்புல, பிரதேச அடிப்படையிலோ அல்லது மொழி, மத அடிப்படையிலோ ஒன்றுதிரட்டி ஒரு ஜனநாயகத்தன்மை கொண்ட சமூக வாழ்வைத் தேசியம் தோற்றுவித்தது. ஜனம் திரளாகும்போது அந்த ஜனங்கள் பங்கெடுக்கக்கூடிய அமைப்புமுறைகளை நாடாளுமன்றம் என்றும், நிறுவனங்கள் என்றும் பல புதிய அமைப்புமுறைகள் வரலாற்றில் தோற்றம் பெற்றன. இத்தகைய ஜனநாயக அடிப்படையிலான அமைப்புமுறைகளின் தோற்றந்தான் தேசியக் கட்டுமானங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த வகையில் தேசியம் என்பது வரலாற்றில் ஒரு புது அம்சமாகப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுத்தொடங்கியது. அதாவது, இனம் பழையது; அது முன்னரே இருந்தது. மொழி பழையது; அதுவும் முன்னரே இருந்தது. அவ்வாறு முன்னரே பழமையானதாயிருந்த அந்த இனத்தோடு அல்லது மொழியோடு ஜனநாயகம் எனும் புதிய அம்சம் சேரும் போது, அது தேசியம் என்றாயிற்று. ஆதலால், தேசியம் என்பது ஜனநாயகம் என்னும் ஒரு புதிய அம்சத்தின் வரவைத் தன் உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட ஒரு புரட்சிகர வரலாற்று அம்சம் ஆகும். ஜனநாயகத்திற்கான பயணத்தில் தேசியவாதம் ஒரு கட்டமாகும். தேசியவாதமானது ஜனநாயகத்தை அடைவதற்கான ஒரு வடிவமும், ஜனநாயகத்தை காவிச் செல்லும் ஒரு வாகனமும் ஆகும். தேசியவாதம் எனும் காலகட்டக் கருவியை கையில் ஏந்தாமல் ஜனநாயகத்தைப் பிரசவிக்க முடியாது.

தேசியவாதம் எங்கு ஆதிக்க வாதம் ஆகின்றதோ, எங்கு இனவாதம் ஆகின்றதோ அப்போது அது ஜனநாயகத்திற்கு எதிர்வாதம் ஆகி ஜனநாயக விரோதப் பாத்திரத்தை வகித்துவிடுகின்றது. ஆதலால், தேசியம் என்பது கற்காலத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லும் ஒரு பழமைவாதமல்ல. அது, இன்றைய காலத்தைவிடவும் முன்னோக்கிச் செல்லவல்ல ஒரு புதுமைப் போக்கு ஆகும். அது, மென்மேலும் பரந்த ஜனநாயக விருப்பங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லும் முற்போக்கான ஒரு கோட்பாடும் நடைமுறையும் ஏதுவும் ஆகும்.

மன்னருக்கோ அல்லது எந்த ஒரு தனிப்பட்ட சக்திக்கோ எதிராக மக்கள் அரசியலில் நாயகர்கள் ஆவதையும், மக்கள் அரசியலில் ஒரு சக்தி ஆவதையும், மக்கள் அரசியல் தீர்மானங்களில் தீர்மானகரமான பங்குதாரர் ஆவதையும் குறித்துநிற்கும் ஒரு கோட்பாடே தேசியவாதமாகும். இது பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் வளர்ந்து, இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஆசிய, ஆபிரிக்கக் கண்டங்களுக்குப் பரவியது.

தேசியம் என்பது சாமானியர்களின் யுகம்

தேசியவாதம் மேற்குலகில் தோன்றுவதற்குப் பொருண்மிய மாற்றங்கள் அடிப்படையாய் அமைந்தன. நீராவி இயந்திரத்தின் கண்டுபிடிப்பு, அதைத் தொடர்ந்து ஏனைய இயந்திரங்களின் வருகை, அச்ச இயந்திரங்களின் வருகை, போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், போக்குவரத்து வீதிகளின் அபிவிருத்தி என்பன எல்லாம் இணைந்து, சிதறிக்கிடந்த மக்களை ஒரு திரட்சி ஆக்கின. இயந்திரங்களின் வருகையோடு கைத்தொழில் புரட்சி உதயமா-

கவே, தொழிற்சாலைகளின் பெயரால் மக்கள் கிராமங்களை விட்டு நகரங்களை உருவாக்கும் புதிய நிலை உருவானது.

இயந்திரங்களும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் கிராமங்களில் நிலங்களுடன் வேர்விட்டிருந்த மக்களை இழுத்துப்பிடுங்கி நகரங்களில் குவித்தன. தொடர்பு இன்றிச் சிதறிக்கிடந்த கிராமங்களையும், பல்வேறு பிரதேசங்களையும் போக்குவரத்து வீதிகளும், புகையிரத வீதிகளும் ஊசிநூல் கொண்டு சட்டைதைத்தாற் போல் தைத்து ஒரு தேசமாய் ஒருங்கிணைத்தன. மக்கள் திரட்சி திரட்சியாக, அவற்றிற்கு ஏற்ப வீடு அமைப்புக்கள், கட்டடங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள், ஆய்வு நிறுவனங்கள் எனப் பலவும் தோன்றி மக்களின் அறிவுப்பரம்பலை ஜனநாயகப்படுத்தின. பிரபுக்கள், உயர்குழாத்தினர் ஒருசிலரிடம் சிக்கிக்கிடந்த கல்வியானது மக்கள்மயப்பட்டு, ஜனநாயக வடிவம் பெற்றது. அச்ச இயந்திரமானது பத்திரிகை வாயிலாகவும், நூல்கள் வாயிலாகவும் மக்களுக்கு அறிவு ஊட்டி, பரந்துபட்ட மக்களை அறிவின் பங்குதாரர் ஆக்கியது. அறிவில் பங்குள்ளவர்கள் ஆக்கிய மக்களைக் கருத்துள்ளவர்கள் ஆகவும், அபிப்பிராயம் உள்ளவர்கள் ஆகவும் மாற்றியது.

இவ்வாறு இயந்திர சாதனங்களும், கைத்தொழில் அபிவிருத்தியும், போக்குவரத்துச் சாதனங்களும், வீதிப் போக்குவரத்தும், அறிவியல் மற்றும் பத்திரிகைத் துறைகளும் இணைந்து மக்களைத் திரட்டியெடுத்து ஒரு சக்தியாக்கி, மக்களை வரலாற்று நாயகர்களாய் அரங்கில் நிறுத்தின. அதாவது, மன்னர்களுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் அவர்களது படைகளுக்கும் பதிலாய் மக்கள் சக்தி ஒரு திரளாக முன்னிறுத்தப்பட்டமையே அதுவாகும்.

மக்கள் திரட்சி அரசியலில் பங்கெடுப்பதை, அரசியல் தீர்மானத்தில் அவர்கள் பங்குதாரர்கள் ஆவதைத்தான் தேசியம் என்று அழைக்கின்றோம்.

தொழிற்சாலைகளை மையமாகக் கொண்டு தொழில் சங்கங்கள் தோன்றின. சமூகத்தில் பல்வேறு அமைப்புகளும் சங்கங்களும் தோன்றின. இவ்வமைப்புகளில் தீர்மானம் எடுத்தல் முறைமைக்கு ஒரு ஜனநாயக வடிவம் தேவைப்பட்டது. ஆதலால் தலைவர், செயலாளர் எனத் தேர்வுமுறைகள் பிறந்தன. இவை அரசியலிலும் தேர்வுமுறையைக் கோரின.

பிறப்பால் ஒருவர் மன்னனாகவோ பிரபுவாகவோ இருப்பதையும், அவர் தன் விருப்பப்படி தீர்மானம் எடுப்பதையும் மக்கள் திரள் நிராகரிக்கத் தொடங்கியது. இறைமை, தனிமனிதனான ஒரு மன்னனுக்கு உரியதல்ல, அது மக்களுக்கு உரியது என்ற அரசியல் கோட்பாடு பிறந்தது. இறைமை மக்களுக்கு உரியது என்ப

தற்குப் பெயர்தான் தேசியம் ஆகும். அதனை எந்த ஒரு தனிப் பட்ட முடிமன்னனோ இராணுவ ஆட்சியாளனோ அல்லது எந்த ஒரு இனக்குழு ஆதிக்கமோ தன் கையில் வைத்திருக்க முடியாது என்றும், அது பரந்துபட்ட மக்களின் அதிகாரம் என்றும் கூறி, தேசியவாதம் எழுந்தது. இத்தேசியமானது முற்றிலும் ஒரு ஜனநாயக வடிவம் ஆகும். இத்தேசியம் ஓர் அரசின், ஓர் இனத்தின் அல்லது ஒரு பிரதேசத்தின் அல்லது மொழி, மதத்தின் பெயரால் அழைக்கப்படல் ஆயிற்று. அதாவது பிரெஞ்சுத் தேசியம், அமெரிக்கத் தேசியம், ஸ்பானியத் தேசியம், ஐரிஸ் தேசியம் என இவை பல வடிவங்களைப் பெற்றன. எத்தகைய வடிவங்களை இவை கொண்டிருந்தாலும் இவற்றின் உள்ளடக்கம் ஒன்றுதான். அதாவது, மன்னருக்கோ அல்லது எந்த ஒரு தனிப்பட்ட சக்திக்கோ எதிராக மக்கள் அரசியலில் நாயகர்கள் ஆவதையும், மக்கள் அரசியலில் ஒரு சக்தி ஆவதையும், மக்கள் அரசியல் தீர்மானங்களில் தீர்மானகரமான பங்குதாரர் ஆவதையும் குறித்து நிற்கும் ஒரு கோட்பாடே தேசியவாதம் ஆகும். இது பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் வளர்ந்து, இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஆசிய, ஆபிரிக்கக் கண்டங்களுக்குப் பரவியது. ஆதலால், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப, கைத்தொழில் வளர்ச்சியின் பின்னணியில், இவை அனைத்துடனும் இணைந்த ஒரு கூட்டான பொருண்மிய மாற்றத்தின் அடிப்படையில் இப்பூமியில் தோன்றிய ஒரு புதிய அம்சமே தேசியவாதம் ஆகும். ஆதலால், பண்டைக் கிரேக்கர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதற்காக, பண்டைக்காலம் தேசியம் ஆகாது. அதேபோல், சங்ககாலத்தில் தமிழ் வாழ்ந்தது என்பதற்காக, அதையும் தமிழ்த் தேசியம் என அழைக்க முடியாது. குறிப்பாக, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்குப் பிறகு தோன்றிய ஒரு புதிய சமூக அமைப்புத்தான் தேசியம் ஆகும். அதற்கு முன்பு இருந்தவை எல்லாம் இனக்குழு அமைப்புக்களும், குறுநில மன்னர்களுமே தவிர, தேசிய சமூக அமைப்புக்கள் அல்ல. தேசியத்தின் முதல் எதிரி மன்னர்களே.

தேசியம் தனது கணக்கை மன்னர்களுடனும் பிரபுக்களுடனும் தான் தீர்த்துக்கொண்டது. வரலாறு, மன்னர்களை வளர்ச்சியின் எதிரிகளாக இனம் கண்டு, அந்த மன்னர் ஆட்சிமுறையை வரலாற்றின் குப்பைத்தொட்டிக்குள் வீசிவிட்ட காலம், தேசியத்துடனேயே ஆரம்பமாகின்றது. மன்னர் ஆட்சியைக் குப்பைத்தொட்டிக்குள் வீசியது என்பது ஒரு மன்னரை மட்டுமே வீசியது அல்ல; கூடவே அவரது கொடி, குடை, ஆலவட்டத்தையும் வீசியது மட்டுமல்ல; இவை அனைத்திற்கும் அப்பால் மன்னர் ஆட்சிக் கலாசாரத்தை, மன்னர் ஆட்சிச் சிந்தனைமுறையை, மன்னர் ஆட்சி விழுமியங்களை, மன்னர் ஆட்சித் தீர்மானம் எடுத்தல் முறைமையை, மன்னர் ஆட்சிச் சட்டங்களை, மன்னர் ஆட்சிப்பற்றிய கௌரவம், அந்தஸ்து போன்ற கற்பிதங்கள் என, அனைத்தை

யுமே தேசியவாதம் தூக்கியெறிந்தது.

இந்தப் பூமியில் ஒவ்வொரு மனிதனும் சமதையானவன். பிறப்பாலோ அதிகாரத்தாலோ உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்று எவரும் இருக்கக்கூடாது. அனைவரும் ஒரு தேசத்தில் அனைத்து விடயங்களிலும் சம உரிமை உடையவர்கள். குறிப்பாக, அரசியல் தீர்மானம் எடுத்தலில் ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் பங்கு உண்டு என்பதே தேசியம் என்பதன் பெயரில் ஒரு வரலாற்றுச் சக்தியாகும். தேசியம் என்பது சமாளியர்களின் யுகம் என்பதே, அதன் அரசியல் அர்த்தம் ஆகும்.

ஆசியாவில், இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் நேபாளக் கொம்பூனிஸ்டுகள் (மாஓயிஸ்ட்) மன்னர் ஆட்சிக்கு முடிவு கட்டியதோடு தேசியப் போராட்டத்தின் ஒரு கட்டம் அங்கு நிறைவேறியிருக்கிறது. மூன்று நூற்றாண்டுகள் ஆசியர்கள் பின்நிற்கின்றார்கள் என்ற வேதனை ஒருபுறம் இருக்க, இப்போதாவது ஒரு மன்னர் ஆட்சியை முடிவுகட்டிய தேசியம், கொம்பூனிஸ்டுகளின் புரட்சியால் அரங்கேறி இருக்கின்றது. நேபாள மக்கள் ஜனநாயக வழிமுறையில் தம்மை ஈடுபடுத்துவது ஆரம்பித்துள்ளது. அதுவும் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு கொம்பூனிஸம் என்பது மேலும் மகிழ்ச்சிக்குரியது. ஜனநாயகம் என்ற ஒன்று இல்லையேல் மக்களுக்கு என்று ஒன்றும் இல்லை.

ஆடை அணிகலன்கள் தேசியத்தின் பண்புகள் அல்ல. அவை மானிடவியல் பண்பின் சில குறியீடுகள். அவ்வாறு ஆடை அணிகலன்களைத் தேசியத்தின் பண்புகளாகக் கருதினால் மேலைத் தேச ஆடை அணிகலன்களை அணியும் கீழைத்தேசத்தவர்கள் அனைவருமே தேசியத்தின் துரோகிகளாக அல்லவா கருதப்பட்டுவிடுவர்! எனவே, தேசியம் என்பது உள்ளடக்கத்தில் புதிய சமூக கலாசாரத்தையும், புதிய வாழ்க்கை முறையையும், ஜனநாயக உள்ளடக்கத்தையும் தன்னகத்தே கொண்ட ஓர் உயர்ந்த சமூக அமைப்பாகும்.

ஆசியாவில் தேசியம்

தேசியம் என்பது வரலாற்றில் ஒரு புதிய அம்சம். அது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு இருந்ததில்லை. எனவே, அதனை விளங்குவதற்கு ஒரு புதிய மனமும், புதிய எண்ணமும், புதிய சிந்தனையும் வேண்டும். பழைய கலாசாரத்திற்குள் தேசியத்தைத் தேடக்கூடாது. பழமை புனிதமானது என்ற எண்ணம் மனதில் இருக்கக்கூடாது. பழமை, வளர்ச்சியினால் கழிக்கப்படுகின்றது என்ற சிந்தனை எமக்கு வேண்டும். பழைய கலாசாரத்தில் இருந்து நவீனத்துக்குத் தேவையான சில சிந்தனைகளைப் பின்பற்றலாம். ஆனால், பழமையை இலட்சியம் ஆக்கிவிடக்கூடாது. கோவணம் ஒரு கலாசாரப் பொருள். அது பண்டைக்கால தொழில்நுட்பத்தினதும், பொருண்மிய நிலைமைகளினதும் ஒரு கொடை. ஆனால், அதற்காக நாம் அதனைத் தற்காலத்தில் ஒரு தேசிய ஆடை ஆக்கிவிட முடியாது. கோவணம் என்ற ஆடையை நாம் நிராகரிக்கவில்லை. ஆனால், அதிலிருந்து நவீனத்திற்கு முன்வரவேண்டும்.

மனித வாழ்வு இடையறாது சமூகத்தன்மை அடைந்து செல்கின்றது. இந்த வகையில் தேசியம் என்பது ஒரு பெரிய சமூகக் கட்டமைப்பாகும். அதுவும் இடையறாது தொடர்ந்து மேலும்மேலும் சமூகத்தன்மை அடைந்து செல்கின்றது. அத்தகைய சமூகத்தன்மைக்கு ஊடாகவே நாம் இன்றைய தேசியத்தைப் பரிசீலனை

செய்ய வேண்டும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுத் தேசியத்தைப் போல அல்ல இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டுத் தேசியம். அது, மூன்று நூற்றாண்டுகளாய்த் தொடர்வளர்ச்சி அடைந்து புதுப் பொலிவு பெற்றிருக்கின்றது. எனவே, அப்புதுமைக்கு ஏற்ப ஒரு புதிய கண்ணும், ஒரு புதிய நோக்கும் நமக்குத் தேவை.

காலாவதியான சிந்தனைகளால் எமது காலத்தின் கால்களில் நாம் விலங்குமாட்ட முடியாது. புதிய சிந்தனைகளால் நாம் அகலப் பாயவேண்டும். தொடர்வளர்ச்சி என்னும் கோட்பாட்டை நாம் சரிவர விளங்கிவைத்திருக்க வேண்டும்.

தேசியவாதம் தோன்றியபோதே, அது சர்வதேசியத்தையும் கருத் தரித்தது. எனவே தேசியம், சர்வதேசியம் என்ற இரண்டையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது. தேசியம், சர்வதேசியம், பிராந்தியவாதம் என்ற எல்லைகளைக் கடந்து வரலாறு இருப்பத்தியோராம் நூற்றாண்டில் தெளிவாகப் பூகோள வாதத்திற்குள் பிரவேசித்துவிட்டது. ஆதலால் பூகோளவாதம், பிராந்தியவாதம், சர்வதேசியவாதம் என்பனவற்றின் அறிவின்றி, தொடர்பின்றித் தேசியம்பற்றிச் சிந்திக்க முடியாது. இந்த யுகத்தில் தேசியம் என்பது 'குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரையோடும்' கதையாக இருக்க முடியாது. இன்னும் தெளிவாகச் சொன்னால், பூகோளவாதத்தையும் கடந்த பரந்த, பிரபஞ்சம் தழுவிய சிந்தனை இன்றி, ஏனைய கிரகங்கள் பற்றிய சிந்தனை இன்றி நாம் தேசியம் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாது என்ற அளவிற்குத் தேசியம் பற்றிய சிந்தனையும் கண்ணோட்டமும் விரிவடைய வேண்டி இருக்கின்றது. மனித உரிமை, தனிமனித உரிமை, கூட்டுரிமை, உலகம் பரந்த ஜனநாயக உரிமை, பரந்த உலகளாவிய மனித விழுமியம் என்பவற்றிற்கு இசைவாகவே ஒரு தேசியம் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய உன்னத இலட்சியம்தான் வரலாற்றின் சக்தியாகும். அத்தகைய உலகளாவிய பலத்திலும் விழுமியத்திலும் இருந்தே ஒரு புதிய தேசியம் உலகளாவிய கௌரவத்தையும் மதிப்பையும் அங்கீகாரத்தையும் பெற முடியும்.

ஆசியாவில் தேசியம், அந்நியரான ஐரோப்பியரின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகத் தோற்றம் பெற்றது. ஆயினும், இங்குள்ள சுவாரஸ்யமான உண்மை என்னவெனில், அந்த அந்நிய ஆதிக்க சக்திகள் போட்டுக்கொடுத்த சமூக, பூகோள அடித்தளத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டுதான் ஆசியத் தேசிய இயக்கங்கள் எழுந்தன. அதே வேளை, அதன் தூரதிர்ஷ்டவசமான பக்கம் என்னவெனில், ஆசியத் தலைவர்கள் தேசியத்தைப் பழைமைக்குள் புதைத்துவிட்டனர் என்பதனால், இதனை நாம் காய்தல் உவத்தல் இன்றிச் சரிவர நோக்க வேண்டியது அவசியமாகும். உதாரணமாக, இந்திய தேசத்தை முதலில் எடுத்துக்கொள்வோம். பிரித்தானியர் ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட இந்திய அரசுகளைக் கைப்பற்றி ஓர் இந்திய நிலத்தொகுதி

யைத் தம் தேவையின் பொருட்டு உருவாக்கினர். தமது தேவையின் நிமித்தம் மூலப்பொருட்களையும் பண்டங்களையும் தொழிலாளர்களையும் நகர்த்துவதற்கு ஏற்ப புகையிரத வீதிகளையும், போக்குவரத்து வசதிகளையும் அமைத்து, இந்தியக் கிராமங்களைச் சட்டை தைத்தாற்போல் தைத்து ஒன்றிணைத்தனர். இது, புவியியல் அடிப்படையில் இந்தியாவை ஒரு பிரதேச ஒருமைப்பாட்டிற்கும் உருத்திரட்டியது. இத்தகைய பிரதேச ஒருமைப்பாடுதான் நிலநூல் அடிப்படையில் ஒரு பரந்த இந்திய தேசம் தோன்ற அடிப்படையாயிற்று. அவ்வாறே கல்வி, அறிவியல், பத்திரிகை என்பனவும் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் முழு இந்தியாவிலும் ஓரளவு ஜனநாயகவயப்பட்டன. ஒரு மத்திய வர்க்கமும், தொழிலாளர் வர்க்க அமைப்புகளும், ஜனநாயக அமைப்புகளும் தோன்றின. இவை பிரித்தானிய ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான ஒரு தேசிய ஜனநாயகச் சிந்தனையை இந்திய மக்களிடம் ஏற்படுத்தின. இந்தப் பின்னணியில் தேசிய இயக்கங்கள் இந்தியாவில் தோன்றியபோது, அவை துரதிர்ஷ்டவசமாகப் பழமைச் சகதிகளையும் கூடவே தமது தலைகளில் வாரிக்கொட்டின. வெள்ளையரின் ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான கருத்தை முன்வைக்கவல்ல தேசிய இயக்கத் தலைவர்கள், சமூக சிந்தனையாளர்கள் பலரும் பழமைக்குள் சுழியோடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். பிரித்தானியரை விடவும் தாம் உயர்ந்தவர்கள் எனக் காட்டுவதற்காக வரலாற்றில் குப்பைத்தொட்டிக்குள் வீசப்பட்டுக்கிடந்த மன்னர்களுக்கு உயிர் கொடுத்தனர். வேத காலம் என்ற பொற்காலக் கனவுக்குள் பிரவேசித்தனர். மனிதகுல வரலாற்றில் முன்னும்பின்னும் ஒப்பிட முடியாத ஒரு பொற்காலமாக வேத காலம் பற்றிய கருத்தை முன்வைத்தனர். அதிலிருந்து பெருமைவாதத்தைத் தோற்றுவித்தனர். பண்டைய 'பெருமைகளைக்' கட்டவிழ்த்து, வீதிவலம் வர விட்டனர். இதனால், புதைகுழிக்குள்போன மன்னர் காலம், பண்டைக்காலம் என்பனவெல்லாம் கேள்விக்கு இடமற்ற ஒப்பற்ற புனித காலம் என்ற மாயையைத் தோற்றுவித்தது. இத்தகைய மாயைக்குள் ஆசியா எங்கும் தேசியம் நெரிபட்டு, வதைப்பட்டுப் போனது.

மன்னர்கள், தம் புகழ்பாடக் காப்பியங்களை முதன்மைப்படுத்தினர். மன்னர்கள் தேவலோகத்துக் கதாநாயகர்கள் என்ற மாயை, சிந்தனை மத்தியகாலத்தில் மக்கள் மனங்களில் விதைக்கப்பட்டன. அத்தகைய மத்தியகாலக் காப்பியச் சிந்தனைச் சகதியை இந்திய தேசியத் தலைவர்கள் பலரும், ஆசிய தேசியத் தலைவர்கள் பலரும் தம் தலைகளில் சூடிக்கொண்டனர். இந்திய மக்கள் காப்பியக் கனவுகளுக்குள் சிக்குண்டு கிடப்பவர்கள் என்றும், பண்டைய கற்பனைக்குள் புதையுண்டு கிடப்பவர்கள் என்றும் இந்தியாவைப் பற்றிய கருத்தில் கார்ல் மார்க்ஸ் கூறியது கவனிக்கத்தக்கதாகும். இத்தகைய ஒரு பண்டைய கருத்து மண்டலம் முழுத் தென்னாசியத் தேசிய இயக்கங்களுக்கு மட்டுமல்ல, பொதுவாக

ஆசியத் தேசிய இயக்கங்களுக்குமே அது பொருந்தும். ஆயினும், இத்தகைய காப்பியச் சிந்தனை மரபு பண்டைக் கலாசாரம் அதிகம் கோலோச்சியது தென்னாசியாவில்தான். தேசியம் மக்களை முதன்மைப்படுத்துகின்றது. அது ஜனநாயகத்தை முதன்மைப்படுத்துகின்றது. காப்பியப் பண்புகளை முதன்மைப்படுத்துவது தேசியத்திற்கு எதிரானது. காப்பியங்கள் மாமன்னர்களின் கருத்துமண்டலச் சேவகர்கள். தேசியம் மன்னர்களுக்கு எதிரானது என்ற வகையில் அது பண்டைச் சிந்தனைகளையும், காப்பியக் கருத்துக்களையும் நிராகரிக்கின்றது. தனிமனிதர்கள் ஒருசிலருக்குப் பதிலாக, உயர்குழாத்தினர் ஒருசிலருக்குப் பதிலாகத் தேசியம் ஒவ்வொரு தனிமனிதனையும், ஒவ்வொரு சாமானியனையும், பரந்த மக்கள் திரளையும் அது முதன்மைப்படுத்துகின்றது.

இந்தப் பூமியையும், ஒவ்வொரு மனிதனது வாழ்வையும் எந்தவொரு தனிமனிதனது கொடையாகவும் அன்றி, முழு மக்களின் சொத்தாகவும், முழு மக்களின் உரிமையாகவும் தேசியம் அவற்றை வியாக்கியானப்படுத்துகின்றது. எனவே, கனவுகளிலிருந்தும் கற்பனைகளிலிருந்தும், தனிமனித ஆசைகளிலிருந்தும் மனோவேகங்களிலிருந்தும் வரலாற்றை எழுதும் காப்பிய அணுகுமுறைக்குப் பதிலாக, மக்களின் விருப்பத்திலிருந்தும் அபிலாஷைகளிலிருந்தும், அம்மக்களின் கொள்ளளவிலிருந்தும் மக்களின் நடைமுறைத் தேவைகளுக்குள்ளால் வரலாற்றை அணுகும் ஒரு யுகத்தின் குறியீட்டுச் சொற்பதமே தேசியமாகும். இந்தியாவில் ஓர் அரை ஜனநாயகமாவது இருப்பது மகிழ்ச்சிக்கூரியது. ஆயினும், அவர்கள் பண்டைய விழுமியங்களால் தம்மைத்தாமே கட்டிப் போட்ட தவறுகளினால், இந்தியத் தேசியம் உரிய வளர்ச்சியடையாது இன்றும் குன்றியுள்ளது. இந்தியாவின் கற்பனாவாதத் தேசிய ஆசை, தென்னாசியத் தேசிய இயக்கங்களில் இன்றும் உண்டு. தென்னாசியத் தேசிய இயக்கங்கள் மேலும் அதிக பாப்ச்சலான வளர்ச்சியை அடைய வேண்டிய கட்டங்கள் பல இருக்கவே செய்கின்றன. மேற்கூறியவற்றை ஒரு புற உருவப்படமாகக் கொண்டும் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டுக்கான தேசியத்தை நாம் ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

இந்தியத் தேசிய இயக்கங்களின் தொடக்கநிலைப் பிதாமகர்களான பிரம சமாஜத் தலைவர் ராஜாராம் மோகன் ராய், ஆரிய சமாஜத் தலைவர் தயானந்த சரஸ்வதி போன்றோர் இந்திய தேசியத்திற்கான அடிப்படைகளை முவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வேத காலத்துக்குள் தேடினர். அவ்வாறு வேத காலத்திற்குள் தேசியத்தைத் தேடிவரக்கூடாதான் இந்து - முஸ்லிம் கலவர இரத்தக்களரிக்கும் அத்திவாரம் இடப்பட்டது. முவாயிரம் ஆண்டு கால வேத காலச் சிந்தனை, சாதிய அடிப்படையில் உள்ள சமூக வாழ்வுக்கும் காரணமாகியது. வேத காலச் சாதிக் கட்டமைப்பு, வேத காலச் சிந்தனையுடன் தேசியம் என்ற பேரில் நவீன வடிவம்

பெற்றது. சமூக ஒருமைப்பாடு என்ற தேசியச் சிந்தனைக்குப் பதிலாக, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு உயிர்வாழக்கூடிய ஒரு சமூக அமைப்பு ஸ்தாபிதமானது. இதனால், இந்தியத் தேசியவாதமானது இன்றைய நிலையில் ஓர் அரசவாதமாக இருக்கின்றது. அது ஒரு சமூகத் தேசியவாதமாகப் பரிணமிக்க முடியாதுபோனது. இந்தியாவில் மனிதன் காப்பியச் சிந்தனைக்குள்ளாலும், வேத காலச் சிந்தனைக்குள்ளாலும் தன்னை நிறுத்துப்பார்க்கின்றான். இவ்வாறான வேத கால, காப்பியச் சிந்தனையும் மனிதனை அர்த்தமற்றதாகக்கிவிட்டது. காப்பியக் கண்ணுக்குள்ளால் சாமானிய மனிதனைப் பார்க்கும்போது, சாமானிய மனிதன் ஓர் அற்ப பூச்சி ஆகிவிடுகின்றான். இதற்குள்ளால் மனிதன் தன்னைத்தான் பார்க்கும்போது தம்மைத்தாமே அற்பர்கள் என்று அங்கீகரிக்கும் ஒரு பரிதாப நிலை ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. குறிப்பாக, இந்தியத் திரைப்படங்களை எடுத்து நோக்கினால், அதில் காப்பியச் சிந்தனை முழு வடிவம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். அங்கு, மக்கள் ஒரு பொருட்டாக அன்றிக் காப்பிய நாயகனும் நாயகியும் வரலாற்றில் சக்திப் பொருளாக சித்திரிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

மேற்படி பண்டையவாதம், காப்பியவாதம் என்பவற்றில் இருந்து தான் ஆசியத் தேசியவாதம் திசைதடுமாறி இனவாதம், மத அடிப்படைவாதம், இன, மதவெறிவாதம், பேரினவாதம், மேலாதிக்கவாதம், இராணுவவாதம் போன்ற சக்திக்குள் பிரவேசிக்கத் தொடங்கியது. அதில் ஒன்றுதான் மகாவம்ச காப்பியவாதத்திற்கும் பலிக்கடாவாகியுள்ள சிங்கள பௌத்த பேரினவாதமாகும். தமிழீழத் தேசியவாதத்திற்குள்ளும் மேற்படி அம்சங்கள் பல கலந்துள்ளன. உழுத்துப்போன பண்டைய வாழ்க்கைமுறைக்கும், மன்னராட்சிச் சிந்தனைக்கும், காப்பியப் பண்புக்கும் எதிரான சாமனியரது சகாப்தத்தின் தொடக்கமே தேசியவாதம் என்பதன் உட்பொருளாகும். அது, அனைத்து மனிதரையும் ஒருவருக் கொருவர் சமதை உள்ளவராக்குகின்றது. மனிதனை அவனது பழைய தளைகள் அனைத்தில் இருந்தும் விடுவித்துச் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் உள்ளவனாக மாறுமாறு ஆணையிடுகின்றது.

இந்த வகையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், சிந்தனைச் சுதந்திரம், வழிபாட்டுச் சுதந்திரம், வாழ்வுடைச் சுதந்திரம், சிவில் சுதந்திரம் என அனைத்துவகைச் சுதந்திரத்திற்கும் தேசியவாதம் அவனை உரியவன் ஆக்குகின்றது. ஆடை அணிகலன்கள் தேசியத்தின் பண்புகளல்ல; அவை மானிட வியல் பண்பின் சில குறியீடுகள். அவ்வாறு, ஆடை அணிகலன்களை தேசியத்தின் பண்புகளாகக் கருதினால், மேலைத்தேச ஆடை அணிகலன்களை அணியும் கீழைத்தேசத்தவர்கள் அனைவருமே தேசியத்தின் துரோகிகளாக அல்லவா கருதப்பட்டுவிடுவர்! எனவே, தேசியம் என்பது உள்ளடக்கத்தில் புதிய சமூக கலா-

சாரத்தையும், புதிய வாழ்கைமுறையையும், ஜனநாயக உள்ளடக்கத்தையும் தன்னகத்தே கொண்ட ஓர் உயர்ந்த சமூக அமைப்பாகும். அநேகமான கலை இலக்கியப் படைப்புக்களில் காப்பிய நாயகப் பண்பு மேலோங்கியிருப்பதைக் காணலாம். மக்களின் பரந்துபட்ட சக்தியே முதன்மையானது என்பதைச் சித்திரிப்பதற்கு அப்பால் தனிமனித முதன்மையைத் திரைப்படங்கள் அதிகம் சித்திரிக்க முயல்வது, தேசிய சிந்தனையில் உள்ள குறைபாட்டை வெளிப்படுத்துகின்றது. பண்டைய தனிமனித முதன்மைக் காப்பியப் பண்பை நிராகரிக்காமல், பண்டைய காப்பிய நாயகர்களின் ஆடை ஆணிகலன்களை மட்டும் நிராகரித்து விட்டு, நவீன ஆடை அணிகலன்களுடன் பண்டைய காப்பியப் பண்பை நவீன வடிவில் உயிர்ப்பித்துவிடுகின்றார்கள்.

நடைமுறையில் கொம்பூனிசத் தலைவர்களாயினும் சரி, முதலாளித்துவத் தலைவர்களாயினும் சரி வலதுசாரி, இடதுசாரி என்ற வேறுபாடின்றி, அதிகம் காப்பிய நாயகப் பண்பு ஏற்றப்பட்ட தலைவர்களாகவும் சில இடங்களில் ஒப்பாருமிக்காருமற்ற தனிமனித வழிபாட்டுக்குரிய தலைவர்களாகவும் அநேக ஆசியத் தலைவர்கள் வடிவம் கொடுக்கப்பட்டனர்.

பண்பு பொருளாதாரத்தின் வருகையைத் தொடர்ந்து ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட பண்ட உற்பத்தி முதலாளித்துவமுறையால் அங்கு நிலவிவந்த மன்னர்-பிரபுத்துவ அரசு நெறிமுறைகளும் அதன்வழியிலான சட்ட, திட்ட, சம்பிரதாய ஒழுக்கநெறிகள், மரபுகள் என்பன எல்லாம் தகர்ந்துபோயின. தேசியவாதத்தின் வருகையுடன் அப்படிப் பரந்த சமூக, ஒழுக்க, சட்ட நியதிகள் பெரும் உடைப்பெடுத்து ஐரோப்பாவில் மாறியதுபோல, ஆசியாவிலும் ஆபிரிக்காவிலும் பெரிதும் தகர்ந்துபோகவில்லை.

விழாக்கள், சம்பிரதாயங்கள், ஒழுக்கநெறிகள் என்பதன் பெயரில் குறுநிலக் கலாசார ஆதிக்கப் பண்புகள் சமூக தேசிய வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக உள்ளன. சாதி, வட்டார்க்குழு ஆதிக்க இயல்புகள் எல்லாமே இத்தன்மை வாய்ந்தவைதான். தேசியம் சமூக ஒருமைப்பாட்டையும், சமூக ஒப்புரவையும் வலியுறுத்துகின்றது. ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளில் நிகழ்ந்த தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் எல்லாம் காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களாகவே எழுந்தன, எனவே, அவை காலனிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து முதன்மைப்படுத்திய தேசியங்களாக இருந்தனவே தவிர, உள்ளார்ந்து தேசிய சமூக உருவாக்கத்தை, தேசிய சமூக ஜனநாயகத்தை உணர்வுபூர்வமாய் ஒருங்குசேர்க்கத் தவறின.

காலனித்துவ எதிர்ப்பிற்குத் தேவையான அளவில் சமூக சீர்திருத்தங்களை அத்தேசிய இயக்கங்கள் முன்வைத்தபோதிலும் உள்ளார்ந்து சமூக தேசியப் பண்பாட்டைக் கட்டியெழுப்புவதில்

உரிய கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆதலால், அந்நிய எதிர்ப்பை மட்டுமே தேசியம் என்று வழங்கும் பிழையான புரிதல் ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளில் உண்டு. அந்த வகையில் தேசியம் என்பது அந்நிய எதிர்ப்பையும் சொந்த இனத்திற்குள் நிகழும் அனைத்து வடிவங்களிலுமான அரசியல் பண்பாட்டு ஆதிக்க எதிர்ப்பையும், சமூக ஒருமைப்பாட்டையும் உழுத்துப்போன பண்டைக் கலாசார உதிர்வையும் குறித்துநிற்கின்றது.

மக்கள் திறனை, காலனி ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான சக்தியாகப் பயன்படுத்தியதில் காந்திய வழிமுறை வரலாற்றில் ஒரு தனித் தன்மை வாய்ந்ததாக அமைந்தது. அகிம்சை எனப்படும் ஆயுதம் ஏந்தாத ஒரு வழிமுறையை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு மக்களை ஒரு திரண்ட சக்தி ஆக்குவதே காந்தியத்தின் மூலோபாயமாக இருந்துள்ளது. பிரித்தானியர் அஞ்சியது பரந்த கோடிக்கணக்கான மக்கள் திரளானதன் மூலம் உருவான சக்திக்கே ஆகும்.

எனவே, சிதறிக் காணப்பட்ட மக்களைத் திரளாக்குவது என்பது ஜனநாயகத்திற்குரிய ஒரு சிறப்பியல்பு ஆகும். அதேவேளை, அது காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான திரளாக உருத்திரண்ட அளவிற்கு, சமூகப் படிமுறைகளுக்கு எதிரான திரளாகப் பரிணாமம் அடையவில்லை என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. அது தேசியத்தின் பெரும் கட்டமொன்றைப் பூர்த்திசெய்திருந்தது. காந்திய வழியிலான இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை ஆதரிக்குமாறு எம்.என் றோய்க்கு லெனின் நேரடியாக ஆலோசனை கூறியபோது, காந்திய வழிமுறையில் மக்கள் பெருந்திரளாக உருத்திரட்டப்பட்டிருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டினார். மக்கள் திரளா வது என்பது ஜனநாயகத்தினதும் தேசியத்தினதும் முக்கிய சிறப்பியல்பு ஆகும்.

காந்திய வழிமுறையானது, மக்களைத் திரட்சியாக்கி எதிரிக்கு எதிரான இயலுமையுள்ள மாபெரும் சக்தியாக்குவதில் வெற்றி பெற்றது. பரந்த மக்கள் காலனித்துவ எதிர்ப்பின் பொருட்டு உணர்வுபூர்வமாய் உருக்கித் திரளாக ஒட்டப்பட்டனர்.

சீனத் தேசியத் தலைவரான சுன் யாட்-சென் (Sun Yat-sen) (1866 - 1925) ஐரோப்பிய தேசியவாதத்தைவிடவும் மேலும் ஒருபடி சிறப்பான தேசியவாதக் கோட்பாட்டை முன்வைத்தார். மக்களின் மூவகைக் கோட்பாடுகள் (three principles of the people) என்ற தனது கோட்பாட்டில் தேசியவாதம் (nationalism), ஜனநாயகம் (democracy), ஜீவாதாரவாழ்வு (living) என்ற மூன்றையும் தனி அழுத்தத்துடன் இணைத்தார். இதில் அவரது ஜீவாதாரம் என்ற மூன்றாவது கோட்பாடு ஐரோப்பிய தேசியவாதத்தைவிடவும் முன்னேற்ற கரமாய் அமைந்தது. ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் அடிப்படை ஜீவாதாரம் தேசியவாதத்தில் உட்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றார்.

இது, தேசியவாதத்தில் பொருளாதார சமத்துவம் என்ற கோட்பாட்டை நோக்கிய ஒரு முதல் படியாகும். எனவே, இத்தகைய மூன்று கோட்பாடுகளையும் சுன் யாட்-சென் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் முன்வைத்தார் என்பது சிறப்பாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும். அப்படியாயின், ஒரு நூற்றாண்டு கடந்த நிலையில், இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டில் தேசியம் மேற்படி சுன் யாட்-சென் முன்வைத்த தேசியவாதத்தைவிடவும் பல மடங்கு முன் பாய வேண்டியது அவசியம். தேசியவாதத்தைப் பொறுத்து, உலகிலே அனைத்துத் தரப்பினாலும் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு அப்பால் தேசியம் குறித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பற்ற ஒரு கோட்பாட்டாளராகவும் நடைமுறையாளராகவும் டொக்டர் சுன் யாட்-சென் விளங்குகிறார். ஒரு நூற்றாண்டிற்கு முன்னான இத்தகைய மகத்தான அனுபவத்திலிருந்து இன்றைய இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிற்கான தேசியவாதத்தை வடிவமைக்க வேண்டிய பொறுப்பு அனைவருக்கும் உண்டு. பொற்காலம் எனப்படும் போதைக் கற்பிதங்கள் பற்றிய சரியான புரிதல் அவசியமாகும்.

சீன தேசியத்துள் மன்னராட்சிப் பேரரசுச் சிந்தனை பொதிந்திருக்கின்றது. ஓர் ஒதுங்கிய உலகமாய் வாழ்ந்த பழம்பெரும் மனிதப் பூமியாய் சீனம் காணப்படுகின்றது. ஆதலால், தொன்மையின் இறுக்கம் அதன் கலாசாரத்தை நிர்ணயிப்பதில் பங்கு வகிக்கின்றது. அத்தொன்மையோடுகூடவே பேரரசு உணர்வும் அரசியல் கலாசாரத்தில் படிந்திருக்கின்றது.

‘ஆசியா ஆசியர்களுக்கே’ என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தில் ஈடுபட்ட ஜப்பான் உண்மையில் ஆசியவாதத்தை அல்லாமல், ஜப்பானியப் பேரரசுவாதத்தையே முன்வைத்தது. பேரரசுவாதச் சிந்தனையைப் பற்றிப்படிக்கத் தொன்மை இலகுவாக இடம் கொடுக்கின்றது. அதேவேளை, ஆசிய நாடுகளில் மட்டுமன்றி உலகிலுள்ள எல்லாப் பெரிய அரசுகளிலும் பேரரசுவாதச் சிந்தனை இலகுவில் ஊற்றெடுத்துத் தேசியத்தை அரித்துவிடுகின்றது. அமெரிக்கா, ரஷ்யா போன்ற நாடுகளிலும் இப்பேரரசுச் சிந்தனைப் போக்கைக் காணலாம்.

பழமைப் பெருமைவாதத்தை எடுத்து நோக்குவோம். தற்காலம் பொற்காலம் ஆக முடியாது என்பது ஒரு சிறுகுழந்தைக்குக்கூடத் தெரியும். அவ்வாறே, அரசர்கள் காலமும் பேரரசர்கள் காலமும் பொற்காலம் ஆகிவிட முடியாது. ஏனெனில், அரசர்கள் காலமும் பேரரசர்கள் காலமும் அடிமைமுறையில் அல்லது அரை-அடிமை முறையில் அல்லலப்பட்ட காலமாகும். எனவே, அடிமை வாழ்வு எவ்வாறு பொற்காலம் ஆக முடியும். அதேவேளை, மன்னர்கள் என்போர் சாம்ராஜ்யத்தின் கொள்ளைக்காரர்கள். கொள்ளை அடித்தவனின் வாழ்வு பொற்காலமாக இருக்கும்போது, கொள்ளை கொடுத்தவனின் வாழ்வு எவ்வாறு பொற்காலமாய் அமைய முடியும்?

எனவே, பொற்காலக் கனவுகளும் கற்பிதங்களும் தேசியத்தின் எதிரிகளாகும். இவற்றிற்கு மாறாக, இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டின் நிலையில் மக்கள் விடுதலைச் சிந்தனையின் அடிப்படையில் தேசியம் வடிவமைக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழர் தரப்பில் மொழியும் மதமும் ஒரு குறியீடாகக் கூறப்பட்டபோதிலும் தேசியத்திற்கு எதிரான வட்டார, பிரதேச, சாதி, மத வேறுபாடுகளைக் கடக்க வல்ல சமூக, பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனைகள் பருத்தித்துறையிலிருந்து பொத்துவில் வரை நிகழவில்லை.

தமிழீழத் தேசியம்

தமிழீழத் தேசிய உருவாக்கம், அதன் வளர்ச்சிபற்றிய வரலாற்றை நவீன கண்கொண்டு பார்க்க வேண்டியது அவசியமாகும். தமிழீழத் தேசிய உருவாக்கம்பற்றிய பரந்த வாதப்பிரதிவாதங்களோ அன்றி விஞ்ஞானபூர்வமான கருத்து உருவாக்கங்களோ போதிய ளவு இடம்பெற்றன என்று சொல்வதற்கு இல்லை. தேசியத்தைத் தமிழ் மொழியிலும் பழமையிலும் மதத்திலும் அடையாளம் காணும் முயற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. உண்மையில், இவற்றை ஐரோப்பியர் ஆதிக்கப் பின்னணியில் வைத்துப் பொருளாதார, அகப் புற அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு மாற்றங்களுக்கு ஊடாக எடைபோட வேண்டும். மானிடவியல், சமூகவியல் அர்த்தத்திலும், உலகளாவிய உள்நாட்டு அரசியல், பொருளாதார அர்த்தத்திலும் விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பால் இவை ஆய்வுசெய்யப்பட வேண்டும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தெற்

கில் சிங்கள-பௌத்த புத்துயிர்ப்பு ஒன்று ஏற்பட்டதன் பின்னணியில் சிங்கள-பௌத்தவாதத்திற்கான கருத் தோன்றியது. இதில், அநகாரிக தர்மபால என்பவர் இதற்கான குறியீட்டு முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றார். அவ்வாறே, அதே காலகட்டத்தில் தமிழ்த் தரப்பில் நாவலர் சைவத்தினதும் தமிழினதும் பெயரினால் ஒரு குறியீட்டு முக்கியத்துவம் பெறுகிறார். அதேவேளை, சைவத்திற்கு அப்பால் அகன்ற இந்துமதக் கண்ணோட்டத்துடன், குறிப்பாக இராமகிருஷ்ணர்-விவேகானந்தர் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாகக் கிழக்கில் சுவாமி விபுலானந்தர் ஒரு குறியீட்டு முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகின்றார். எப்படியோ இவையெல்லாம் ஐரோப்பியர் அமைத்துக்கொடுத்த களத்தில் தோன்றின. குறிப்பாக, கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு சிங்கள-பௌத்த தேசியவாதத்தின் மையமாக அமைந்தது. ஆனால், தமிழ்த்தரப்பில் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு என்பது கூர்மையானதாக அல்லாமல், ஆனால், கிறிஸ்தவம் பற்றிய கணிசமான எதிர்ப்புடன் சைவம் பற்றிய விழிப்புணர்வு ஒரு குறியீடாகத் தோன்றியது. அதேவேளை, அது தமிழில் சமூக, பொருளாதார அர்த்தத்தில் தேசியம் பற்றிய தன்மையை கொண்டிருக்கவில்லை. ஆயினும், சுயம் பற்றிய விழிப்புணர்வு காணப்பட்டது. அதேவேளை, சிங்களத்தரப்பில் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு ஓர் உக்கிர வடிவம் பெற்றிருந்தது. இவ்வாறு தோன்றிய சிங்கள பௌத்த தேசியமானது, கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புடன் தொடங்கி, உள்நாட்டில் இருந்த சிங்கள பௌத்தம் அல்லாத ஏனைய இன, மதக் கூறுகளையும் எதிர்க்கக்கூடிய வீரியத்தைக் கொண்டெழுந்தது.

சிங்கள மக்களிடம் பாரம்பரியமாக இந்திய எதிர்ப்புவாதம் காணப்படுகின்றது. தமிழரை இந்தியாவுடன் இணைத்து அடையாளம் காணும் நிலையில், இந்திய ஆதிக்கத்தின் கருவியாய்த் தமிழர் உள்ளனர் என்று கூறி இந்தியாவுக்கு எதிரான தமது யுத்தத்தை சிங்கள உயர்குழாம் தமிழர்மீது புரியும் நிலை தோன்றியது.

தமிழ்த்தரப்போ சிங்களத்தரப்போ தமது தனித்துவத்தைப் பேசப் புறப்பட்ட இடத்து ஒருவகைப் பெருமைவாதத்தில் அவர்கள் ஈடுபடத் தொடங்கினர். அத்தகைய பெருமையை அவர்கள் பழமையுள் தேடினர். அப்பழமையானது நவீன வளர்ச்சிக்கு எதிரானது என்பதை அவர்கள் கண்டுகொள்ளவில்லை. பழமையைக் கற்பனைக்குள் சேர்த்துக் கரைத்து ஒரு புதிய ஆக்கிரமிப்புவாதத்தை உருவரையாகத் தீட்டிக்கொண்டனர். இதில் சிங்கள-பௌத்தம் அளவால் ஒரு பெரிய இனம் என்ற வகையில், அது இனவாதத்தையே தேசியவாதம் என நிலைநாட்டிக்கொண்டது. வரலாற்று உண்மைக்கு மாறாக, தூட்ட கைமுனுவின் கற்பனைக் காவியப் படைப்பிலிருந்து ஒரு சிங்கள-பௌத்த காப்பியவாதம், தேசியம் என்பதன் பெயரில் வெளிப்பட்டது. ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்தின் கீழ் ஒடுக்கப்பட்ட இனம் என்ற வகையில் சிங்கள மக்களுக்குப் பிரச்சினைகள் இருந்தனதான். ஆனால், அப்பிரச்சினைகளின் பெயர்

ரால் ஏனைய அனைத்து இன, மதங்களின் உரிமைகளையும் கப்ரீகரம் செய்யும் ஒரு பேரினவாத வடிவத்தை சிங்கள-பௌத்தம் பெற்றுக்கொண்டது. இதன் ஆபத்தை இலங்கையில் வாழ்ந்த ஏனைய இனங்களும் ஆரம்பத்தில் முழுமையாக உணர்ந்து கொண்டதாய் இல்லை.

தமிழ்தரப்பில் ஒரு மொழிக் குறியீடு, மொழிப் பெருமைவாதம் என்பன சைவத்துடன் இணைந்து முன்னிறுத்தப்பட்டது. அது சாதி, வட்டார, நிலமானிய, குழுநிலைப் பண்புகளை எதிர்த்த ஒரு தேசியமாக உருவாகாமல், ஓர் அளவிற்கு மொழி, மதப் பெருமைவாதமாகவே உருவானது. தேசியத்திற்கு இருக்கக் கூடிய ஒரு பரந்த சமூக உருவாக்கத்தை அது பெறவில்லை. பிரித்தானியரின் காலத்திலும், அதனைத் தொடர்ந்த 'சுதந்திர' காலத்திலும் காணப்பட்ட பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு ஒரு புதிய தேசிய உருவாக்கத்திற்கான தளத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. குறிப்பாகத் தமிழீழத் தாயகப் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்குவதற்கான பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு இருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தையும் மட்டக்களப்பையும் இணைக்கவல்ல வீதி, புகையிரத வீதி போன்ற ஒருங்கிணைப்பு எதுவும் ஏற்படுத்தப்படவில்லை. தமிழ்தரப்பில் மொழியும் மதமும் ஒரு குறியீடாகக் கூறப்பட்டபோதிலும் தேசியத்திற்கு எதிரான வட்டார, பிரதேச, சாதி, மத வேறுபாடுகளைக் கடக்கவல்ல சமூக, பொருளாதாரப் பரிவர்த்தனைகள் பருத்தித்துறையிலிருந்து பொத்துவில் வரை நிகழவில்லை. இவ்வாறு தேசிய ஒருமைப்பாடு பொருளாதார, கலாசார, பிரதேச ஜனநாயக, கலாசாரரீதியில் உருவாகாத ஒரு சமூகத்தின் மீது அரசு இயந்திர பலத்தைக்கொண்ட சிங்கள-பௌத்த பேரினவாதத்தால் தாக்கங்களைப் புரிவது இலகுவாக அமைந்தது. கண்டிக் கரையோரச் சிங்களவர் என்ற வேறுபாடு பொருளாதாரரீதியிலும் அரசியல், பண்பாட்டுரீதியிலும் திட்டமிட்டுக் கடக்கப்பட்டதுபோல், தமிழர் தரப்பில் யாழ்ப்பாணம், வன்னி, மட்டக்களப்பு என்ற வேறுபாடு கடக்கப்படவில்லை. சிங்களவர் தரப்பில் கண்டிச் சிங்களவர், கரையோரச் சிங்களவர் என்ற வேறுபாட்டைக் கடக்க மேற்கொண்ட முயற்சியில் கரையோரச் சிங்கள உயர்குழாத்திற்கும் கண்டிச் சிங்கள உயர்குழாத்திற்கும் இடையில் பரஸ்பரம் தெளிவான ஓர் அதிகாரப் பகிர்வு ஏற்பட்டது. அரசியல் தலைமை கரையோரச் சிங்கள உயர்குழாத்திற்கும் மத, கலாசாரத் தலைமை கண்டிச் சிங்களவர்களுக்கும் என ஒரு வலுச் சமநிலை ஏற்பட்டது. இவை இரண்டும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கம்போல ஒன்றிற்கு ஒன்று அனுசரணை புரிந்து ஒரு பொதுவான சிங்கள-பௌத்த ஆதிக்கவாதத்தை வடிவமைத்தன. கண்டிக் கரையோரச் சிங்கள உருமண உறவுகளும் இதற்கு அனுசரணை ஆயின. கரையோரச் சிங்களத் தலைவர்கள் பொதுவாகக் கிறிஸ்தவர்களாகவே இருந்தனர். குறிப்பாக பரன் ஜயத்திலக, பண்டாரநாயக்க, சேனநாயக்க, கொத்தலாவல, ஜெயவர்த்

தன போன்ற சிங்களக் குடும்பங்கள் அரசியலுக்குத் தலைமை-தாங்கியபோதும் அவை தொடக்கத்தில் கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களாகவே இருந்தன. ஆனால், கிறிஸ்தவ எதிர்ப்புச் சிங்கள-பௌத்த தேசியவாதத்தில் மேலெழுந்தபோது மேற்படி கரையேரச் சிங்கள கிறிஸ்தவக் குடும்பங்கள் பௌத்தத்திற்குத் தம்மை மதம் மாற்றிக்கொண்டன. கிறிஸ்தவர் தமக்குத் தலைமைதாங்கக்கூடாது என்பது சிங்கள-பௌத்தவாதத்தின் நிலைப்பாடாகும். அந்தள விற்குக் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்பு மதவாதத்தை அவர்கள் முன்நிறுத்தினர். அதேவேளை, தமிழர் தரப்பில் சைவமத உணர்வு இருந்த போதிலும் கிறிஸ்தவரான S.J.V. செல்வநாயகம் இரண்டு தசாப்தங்களுக்குக் குறையாமல் தொடர்ந்தும் தலைமைதாங்கும் நிலை இருந்தது என்பது கவனிக்கத்தக்க நல்ல அம்சமாகும். அதற்காகத் தமிழர் தரப்பானது சிறப்பான தேசியத்தன்மையை வளர்த்தெடுத்தது என்று சொல்லுவதற்கு இல்லை. அதனுடைய விழுமியங்களில் பழமைவாதமும் இன, மதப் பெருமைவாதமும், நிலமானியப் பண்புகளும், ஜனநாயகத்தன்மை அற்ற சமூக இயங்கு முறையும் வாழ்க்கைமுறையும் மலிந்துகிடந்தன. தேசியம் என்பது முதலாவது அர்த்தத்தில் ஜனநாயகம் என்ற உணர்வையோ அது சாமானியனை அரசியல் அதிகாரத்தில் சமபங்காளி ஆக்குவது என்ற உணர்வையோ கொண்டதாய் அமைய வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதனும் அரசியலில் சமபங்காளி என்பதனைக் கருத்தில் கொண்டதாய் தமிழீழத் தேசியம் தன்னை உணரத்தவறியது. மாறாக, நிகழ்காலத்தில் வாழவேண்டிய சாமானியர்களின் அதிகாரத்திற்குப் பதிலாக, பழைய வரலாற்றின் குப்பைத் தொட்டிக்குள் வீசப்பட்டிருந்த ஏதேச்சாதிகார மன்னர்களைப் பற்றிப் பேசும், போற்றும் துயரம் காணப்பட்டது. தனிமனிதனான ஒருக்குமுறை மன்னனின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக மக்கள் ஆட்சியைப் பற்றிப் பேசுவதற்குப் பதிலாக மன்னர்கள், மாமன்னர்களைப் பற்றிப் பேசும் ஒரு கொடுமுடிச் சிந்தனை இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே தமிழரிடம் ஊறிப்போயிருந்தது. வரலாறு, மன்னர்களின் பிரேதப் பெட்டிகளுக்கு ஆணி அறைந்து, அதனை ஆழமாகப் புதைத்துவிட்டபோதும் சிங்கள-பௌத்த பேரினவாதம் தேசியம் என்ற பெயரில் தூட்ட கைமுனுவின் பிரேதப் பெட்டியைக் கிளறி எடுத்து, அறைந்திருந்த ஆணிகளை அகற்றிவிட்டு, அதிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நாற்றங்களையும் கெட்ட கிருமிகளையும் இனவாத விஷமாய் மக்களுக்கு ஏற்றும் வரலாறு தென்னிலங்கையில் ஆரம்பமானது. தூட்ட கைமுனுவுக்குப் பதில் எல்லாளன் என்ற பிரேதப் பெட்டியும் இவ்வாறே தவறானது. இதேகாலத்தில், இந்தியாவில் தேசியம் பல்வேறு தொடர்பாடல்களுக்கு மத்தியிலும் நல்ல அம்சங்களையும் கருத் தரித்திருந்தது. மன்னர் சகாப்தத்திற்கு எதிராய் சாமானியரின் குறியீடாய்க் காந்தி கதர் உடையில் தோன்றினார். 'அரை நிர்வாணப் பக்கிரி' என்று வெள்ளையர்களால் இழித்துக் கூறப்பட்ட காந்தி, சாமானிய மக்களின் இதயங்களில் அத்தகைய ஆடையுடன் சாமானி

யரின் சின்னமாய்க் காணப்பட்டார். பட்டு ஆடைகளை எரிக்கு மாறும், 'சேர்', 'ஓனர்பிள்' (Sir, Honourable) போன்ற கௌரவப் பட்டங்களைக் கழற்றி வீசமாறு காந்தி கூறியபோது, மலைபோல் குவிந்த பட்டு ஆடைகளுடன்கூடவே மேற்படி கௌரவப் பட்டங்களும் குவித்து எரிக்கப்பட்டன. இது, இலங்கையில் எழுந்த தேசியத்திற்கும், இந்தியாவில் எழுந்த தேசியத்திற்கும் இடையேயான வேறுபாட்டை விளங்க, விளக்கச் சிறியதோர் உதாரணமாகும். இவ்வகையில் தேசியத்தைச் சாமானியர்களின் அதிகாரத்திற்கு உரியது என்ற வகையில் ஒரு தோற்றப்பாட்டையாவது ஏற்படுத்த இந்திய தேசத்திற்கு முடிந்ததாயினும், தேசியத்தின் முழு வளர்ச்சிக்குள் போக இந்திய தேசத்தாலும் முடியவில்லை என்பது துயர்நிறைந்த இன்னொரு கதையாகும். இந்திய கொம்யூனிஸத்தின் தந்தை என்று அழைக்கப்படும் M.N. ரோய் (March 21, 1887 – January 25, 1954), ரஷ்யாவில் லெனினைச் சந்தித்தபோது, லெனின், மகாத்மா காந்தியைப் பற்றிக் கூறிய வாக்கியங்கள் முக்கியமானவை. காந்தியின் இயல்பிலும் வாழ்விலும் நிலமானிய சமூக சிந்தனை இருப்பதை அடையாளம் கண்ட லெனின், காலனித்துவத்திற்கு எதிராகச் சாமானிய மக்களின் சின்னமாகக் காந்தி இருக்கின்றார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினார். தேசியத்தின் முக்கிய அம்சமான சாமானியப்பற்றிய சிந்தனை முக்கியமானது. சாமானியர்கள் அரசியலில், அரசியல் தீர்மானங்களில் பங்கு தாரர் ஆக வேண்டும் என்ற சிந்தனை தேசியத்தின் ஊற்றுக்கண்ணாகும். தமிழ்த்தரப்பில் காந்தி மரபு, நாவலர் மரபு, விபுலானந்தர் மரபு, இடதுசாரி அல்லது சம சமாஜ மரபு என ஆங்காங்கு கிள்ளித்தெளித்தாற்போல் சில மரபுகள் நிறைந்து காணப்பட்டபோதிலும், இவற்றில் எதுவுமே ஒரு தேசிய அலையை உருவாக்க முடியாததொன்றாய்க் காணப்பட்டது. இவற்றைப் பற்றிய ஆழமான விமர்சனம் அவசியம். ஆனால், இங்கு இக்கட்டுரையின் நோக்குக் கருதி அவை தவிர்க்கப்படுகின்றன. சிங்கள மத்தியதர வர்க்கம் சிங்களப் பேரினவாதத்தில் பெருநடைபோட்டதுபோல், தமிழ் மத்தியதர வர்க்கம் தமிழ்த் தேசியவாதத்தில் சிந்தனை நடைபோடத் தவறியது. தமிழ் மத்தியதர வர்க்கத்தில் அரசு உத்தியோகம் சார்ந்த வர்க்கநலன் அவர்களைத் தமிழ்த் தேசியம் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு விலங்கிட்டது. பதவி உயர்வு, இடமாற்றம் போன்ற தேவைகளின் நிமித்தமும் மற்றும் அரசின் அநுகூலங்கள் என்பனவற்றின் நிமித்தமும் தமிழ்த் தேசியம்பற்றிய தெளிவான எழுத்துக்களை எழுதத் தவறினர். இதனால், தமிழர் தரப்பில் தேசியம்பற்றிய சிந்தனையைப் பரப்ப வேண்டிய மத்தியதர வர்க்கம் தனது பணியைச் செய்யத் தவறியது. சிங்கள அரசு இயந்திரத்தின் உதிரிப்பாகமாய்க் காணப்பட்ட தமிழ் மத்தியதர வர்க்கம் தம்மை அறிந்தும் அறியாமலும் சிங்கள அரசு இயந்திரத்திற்குச் சேவைபுரிந்தது. இங்கு தனிப்பட்ட நபர்களின் பெயர்கள் முக்கியமில்லை. அவர் தவறு செய்தார், இவர் பிழை செய்தார் என்று திட்டுவது முக்கியமில்லை. ஒரு பொதுப் போக்கு

இப்படித்தான் இருந்தது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம். இதில் நற்பாத்திரம் வகித்த சிலர் இருக்கவும் செய்தார்கள் என்பது முக்கியம். ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால் பொதுப் போக்கையே நாம் இங்கு நோக்க வேண்டும். தேசியவாதத்தின் முதற்கனி ஜனநாயகம். ஆனால், தேசியவெறிக்கு முதற்பலி ஜனநாயகம். ஆதலால் தேசிய வெறி, தேசியவாதத்திற்கு எதிர்நிலையானது. மன்னர்களுக்கும் ஏதேச்சாதிகாரிகளுக்கும், அந்நிய ஆதிக்கத்திற்கும், இன ஆதிக்கத்திற்கும் எதிரான ஜனநாயகத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கான போராட்டமே தேசியப் போராட்டமாகும். சிங்களப் பேரினவாதம் ஒரு தேசிய வெறி. அத்தகைய தேசிய வெறி ஓர் இனத்தை ஒடுக்க முற்படும்போது, அது ஒடுக்கப்படும் இனத்தின் ஜனநாயகத்தை மட்டும் காவுகொள்வதில்லை. ஒடுக்கும் இனத்தின் ஜனநாயகத்தையும் சேர்த்தே அது காவுகொள்கிறது. ஒடுக்கும் தேசிய வெறிக்குப் பதிலாக, ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனமும் தேசிய வெறி கொள்ளும்போது, ஒடுக்கப்படும் இனத்தின் ஜனநாயகம் பாக்குவெட்டிக்குள் அகப்பட்ட பாக்குப் போல இரண்டு பக்கத்தாலும் வெட்டுண்டுவிடும். ஒடுக்கப்படும் இனம், ஒடுக்கும் இனத்தின் ஜனநாயக மீறலினாலும், ஒடுக்கப்படும் இனத்துள் காணப்படும் ஜனநாயக மீறல்களினாலும் பாதிக்கப்படும்போது, அது இரட்டிப்பு ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகிவிடுகின்றது. ஒடுக்கப்படும் இனத்துள் ஜனநாயகம் இல்லையாயின், இறுதியில் அது தன்னைத்தானே அழித்துக்கொண்டுவிடும் அபாயத்திற்குரியது.

வடக்கு-கிழக்கு ஐக்கியம், தமிழ்-
முஸ்லிம் ஐக்கியம் ஆகிய இரு
அம்சங்களுடன் கூடவே ஜனநாயகம்
என்ற உள்ளடக்கமும் இன்றித் தமிழ்
ழீழத் தேசியவாதம் என்று ஒன்று
இருக்க முடியாது.

32

(தமிழீழத் தேசியம்: 1970களின் மத்திவரை...)

தோற்றப்பாட்டுத் தேசியம்

தமிழீழத் தேசியமானது சமூகரீதியான தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பெறுவதற்கும், பிரதேசரீதியான தேசிய ஒருங்கிணைப்பைப் பெறுவதற்கும் இன்னும் அதிக தூரம் பயணிக்க வேண்டியுள்ளது. ஒரு தேசிய இனத்தின் பிரதான இயல்பே சமூக ஒருமைப்பாடும் ஜனநாயக உள்ளடக்கமுமே ஆகும். தமிழீழத் தேசியத்தில் இன்னும் இவை ஆழமான பிரச்சினைகளாகவே உள்ளன. தமிழீழ மக்களால் S.J.V. செல்வநாயகம் 'தந்தை எனப் போற்றப்படுவார்' என்பது உண்மை. அவர் தேசியத்தை அதற்குரிய நிறைவான உயிரோட்டத்தில் வளர்த்தெடுக்கத் தவறினாராயினும் தேசியத்தின் தொகுக்கப்பட்ட ஒரு தோற்றப்பாட்டை வடிவமைத்தார் என்பது உண்மை. அவரது பிரதான பங்களிப்பாக, முன்னெப்போதும் இருந்திராத வடக்கு-கிழக்கு ஐக்கியம், தமிழ்-முஸ்லிம் ஐக்கியம் எனும் இரு விடயங்களையும் வளர்த்தெடுத்தமை அமைந்தன. கிழக்கை அரவணைத்தமை, முஸ்லிம்களை அரவணைத்

தமை ஆகிய இரு விடயங்களுக்கிடாகத் தோற்றப்பாட்டளவில் தமிழீழத்தின் முதலாவது தேசியத் தலைவர் எனும் அந்தஸ்திற்கு அவர் உரியவர் ஆவார். வடக்கு-கிழக்கு ஐக்கியம், தமிழ்-முஸ்லிம் ஐக்கியம் ஆகிய இந்த இரு இணைப்புக்களும் இங்கு தோற்றப்பாட்டுத் தேசியம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இவற்றை இங்கு தோற்றப்பாட்டுத் தேசியம் என்று சுட்டுவதற்கு நிறையவே காரணங்கள் உள்ளன.

அதாவது, பிரதானமாக இவை இங்கு சமூக ஒருங்கிணைப்பைப் பெறவில்லை என்ற அடிப்படையில், இவை தோற்றப்பாட்டுத் தேசியம் என அழைக்கப்படுகின்றது. ஆயினும், தோற்றப்பாட்டிலாவது செல்வநாயகத்தின் தேசியத்தளம் மதிப்பிற்குரிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. கிழக்கில் தோன்றிய தலைவர்கள் மதிப்பிற்குரிய இடங்களில் வைக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கும் அரசியல் தீர்மானங்களில் பங்கும் பாத்திரமும் அளிக்கப்பட்டன. கிழக்கு மாகாணத்திற்கு அரசியல் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டு, கிழக்கில் பரவலாக அரசியல் இயக்கங்களும் மாநாடுகளும் நடாத்தப்பட்டன. அதேவேளை, வடக்கும் கிழக்கும் வீதி, புகையிரதப் பாதைகளினால் புவியியல்ரீதியில் இணைக்கப்படவில்லை என்பதுடன், பிரதேசரீதியான வேறுபாடுகளைக் களையவும் இல்லை என்பன அடிக்கோடிட்டுக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களாகும். முக்கியமாக வடக்கு கிழக்கிற்கு இடையேயான பரஸ்பர பொருளாதார இணைப்பையும், இணைந்த வாழ்க்கைமுறையையும் உருவாக்குவதற்கான எந்தவித முயற்சியும் செய்யப்படவில்லை. தலைமைத்துவத்திலும் அரசியல் தீர்மானத்திலும் பரஸ்பர பங்களிப்பும், ஜனநாயக உள்ளடக்கமும், புவியியல்ரீதியான ஒருமைப்பாடும், பிரதேச ஐக்கியமும், பொருளாதாரப் பொது வாழ்வும், சமூக ஒருமைப்பாடும், வாழ்க்கைமுறை ஐக்கியமும் இன்றித் தேசியம் என்பது பேசப்படுமேயானால், அது வெறுமனே இனவாதமாகவோ அன்றி மதவாதமாகவோ அன்றி மன்னராட்சி வாதமாகவோ அல்லது தனிமனித ஏதேச்சதிகாரவெறிவாதமாகவோதான் அமைய முடியும். தேசியம் என்ற உயர்ந்த அர்த்தத்தில் இதனை நாம் புரிந்தாக வேண்டும். முஸ்லிம் மக்கள் விவகாரத்தில் செல்வநாயகத்திடம் நல்ல ஆரம்பங்கள் காணப்பட்டன. முதலாவது விடயம், அவரிடம் முஸ்லிம் எதிர்ப்பு உணர்வு இருக்கவில்லை. முஸ்லிம்களை அரசவணக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையைக் கொண்டிருந்தார். ஆனால், அதற்கான சிறப்பான வேலைத்திட்டங்களையோ செயல்முறைகளையோ அவர் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனாலும், 1964ஆம் ஆண்டு திருமலையில் நடைபெற்ற தமிழரசுக் கட்சியின் மாநில மாநாட்டில் முஸ்லிம் மக்கள்பற்றி நிறைவேற்றப்பட்ட 'திருமலைத் தீர்மானம்' நல்லதொரு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொடக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. அத்தீர்மானத்தின்படி முஸ்லிம் மக்கள் தமக்கென ஒரு சுயாட்சி அலகைக் கொண்டிருக்கலாம் என்பது தெளிவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்

தது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக இது பின்பு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை. வடபகுதித் தலைவர்களின் மிலேச்சத்தனமான தலைமைவெறி அணுகுமுறைகளால், குறைந்தபட்சம் அரசியல் அரங்கில் காணப்பட்ட வடக்கு-கிழக்கு ஐக்கியம் தொடர்விரிசலுக்கு உள்ளாகத் தொடங்கியது. செல்வ நாயகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட தோற்றுப்பாட்டு ஐக்கியம், அவரது நேரடி வாரிசான அ.அமிர்தலிங்கத்தின் தலையெடுப்புடன் நொருங்க ஆரம்பித்தது. அமிர்தலிங்கம்-இராஜதுரை விவகாரத்துடன் தெளிவான ஆப்புவைப்பு இதில் உருவானது. இராஜதுரை பின்பு ஜே.ஆர். தலைமையிலான ஐ.தே.க. அரசாங்கத்துடன் இணைந்துகொண்டார் என்று வசைபாடுவதைவிடவும் அமிர்தலிங்கத்தின் தலைமையினால் இராஜதுரை பின்தள்ளப்பட்டதன் விளைவே, அவர் ஜே.ஆருடன் கூட்டுச்சேர்வதற்கான நிர்ப்பந்தமாய் அமைந்தது என்ற முதல்நிலைக் காரணத்தைக் கருத்தில் எடுக்கத் தவறக் கூடாது. அதனை அவ்வாறு கருத்தில் எடுக்கத் தவறினால், தவறுகளை இனங்கண்டு தமிழீழத் தேசியத்தைத் திருத்தமான பாதையில் வழிநடாத்துவதற்கான வாய்ப்பையே இழந்து, இறுதியில் தமிழீழத் தேசியத்திற்குத் துரோகம் இழைத்தவர்கள் என்ற பட்டத்திற்கும் உரியவராக நேரும். இது, முஸ்லிம் விவகாரத்திற்கும் பொருந்தும். வடக்கு-கிழக்கு ஐக்கியம், தமிழ்-முஸ்லிம் ஐக்கியம் ஆகிய இரு அம்சங்களுடன் கூடவே ஜனநாயகம் என்ற உள்ளடக்கமும் இன்றித் தமிழீழத் தேசியவாதம் என்பது ஒன்றிருக்க முடியாது.

தமிழீழத் தேசியத்திற்கான முக்கிய பங்களிப்புக்களில் ஒன்றாய்த் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவிய தீண்டாமை ஒழிப்பு நிகழ்ந்தது. தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தை முதன்முறையாக ஸ்தாபன ரீதியில் முன்னெடுத்த பெருமை காந்தியவாதிகளான யாழ்ப்பாண வாலிப காங்கிரஸாருக்கு உண்டு. 1920களின் மத்தியில் சமபந்தி போசனத்துடன் அது தொடங்கப்பட்டதாயினும், அது வெற்றிபெறவில்லை. ஆலயப் பிரவேசம், தேனீர்க்கடைப் பிரவேசம், பொது இடங்களுக்கான பிரவேசம் என்பன இதன் குறியீட்டு விவகாரமாய் அமைந்தன. 1967, 1968ஆம் ஆண்டுகளில் பொதுவாக இடது சாரிகளினால் தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. இப்போராட்டத்தில், குறிப்பாக என். சண்முகதாசன் தலைமையிலான சீனச் சார்பான கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியினர், ஆயுதம் தாங்கிய தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர். இரத்தம் சிந்திய இப்போராட்டம் குறிப்பிடக்கூடிய அளவு வெற்றியைப் பெற்றது. தமிழரசுக் கட்சியினர் ஒரு கண்துடைப்புத்தனமாகத் தம்மையும் இதில் பங்காளராகக் காட்டினராயினும், செயல்பூர்வ அர்த்தத்தில், பொதுவாகப் பாரம்பரியத் தமிழ்த் தலைமைகள் அனைத்தும் எதிர்நிலைப்பாட்டையே கொண்டிருந்தன. எப்படியோ தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தின் வெற்றி தமிழீழத் தேசியத்திற்கு ஒரு சிறப்பான நற்பங்களிப்பை ஆற்றியது.

இதற்கான வரலாற்றுப் பெருமை பொதுவான இடதுசாரிக் கட்சியினரையும், குறிப்பாகச் சண்முகதாசன் தலைமையிலான சீனச் சார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரையுமே சாரும். யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிப் பாகுபாட்டிற்கு எதிராக மேற்படி ஆயுதப் போராட்டமே, 1971ஆம் ஆண்டு எழுந்த ஜே.வி.பியினரின் கிளர்ச்சிக்கான, ஆயுதப் போராட்டத்திற்கான முன்னுதாரணத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றது. ஜே.வி.பியின் தலைவராக இருந்த ரோகண விஜய வீர என்பவர், சண்முகதாசன் தலைமையிலான சீனச் சார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இளைஞர் அணித் தலைவராக இருந்து, அதிலிருந்து பிரிந்துசென்றே 1968ஆம் ஆண்டு ஜனதா விழுத்தி பெரமுன என்ற அமைப்பை ஸ்தாபித்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஜே.வி.பியினரின் ஆயுதம் தாங்கிய கிளர்ச்சியாயினும் சரி, தமிழ் இளைஞர்களின் ஆயுதம் தாங்கிய தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்களின் விடுதலைப் போராட்டங்களாயினும் சரி, மேற்படி இருதரப்பட்ட ஆயுதப் போராட்டங்களுக்குமான பொறி 1960களின் மத்தியில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த சீனச்சார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரின் ஆயுதப் போராட்டத்திலிருந்தே எழுந்தது. ஆதலால், இலங்கைத் தீவின் நவீன வரலாற்றில் ஆயுதப் போராட்டத்தின் பிறப்பிடமாய்த் தீண்டாமை ஒழிப்பிற்கான ஆயுதப் போராட்டம் அமைந்தது. அதேவேளை, இந்தப் போராட்டத்தின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தைச் சரிவரக் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம். தீண்டாமை ஒழிப்பிற்கான மேற்படி ஆயுதப் போராட்டம் உள்ளடக்கத்தில் தமிழ்த் தேசியத்தைச் புறக்கணித்தமையானது சண்முகதாசனது மாபெரும் வரலாற்றுத் தவறாய் அமைந்தது. எப்படியோ தமிழீழத் தேசியத்திற்குத் தீண்டாமை ஒழிப்பானது ஒரு சிறப்பான பங்களிப்பை ஆற்றியது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

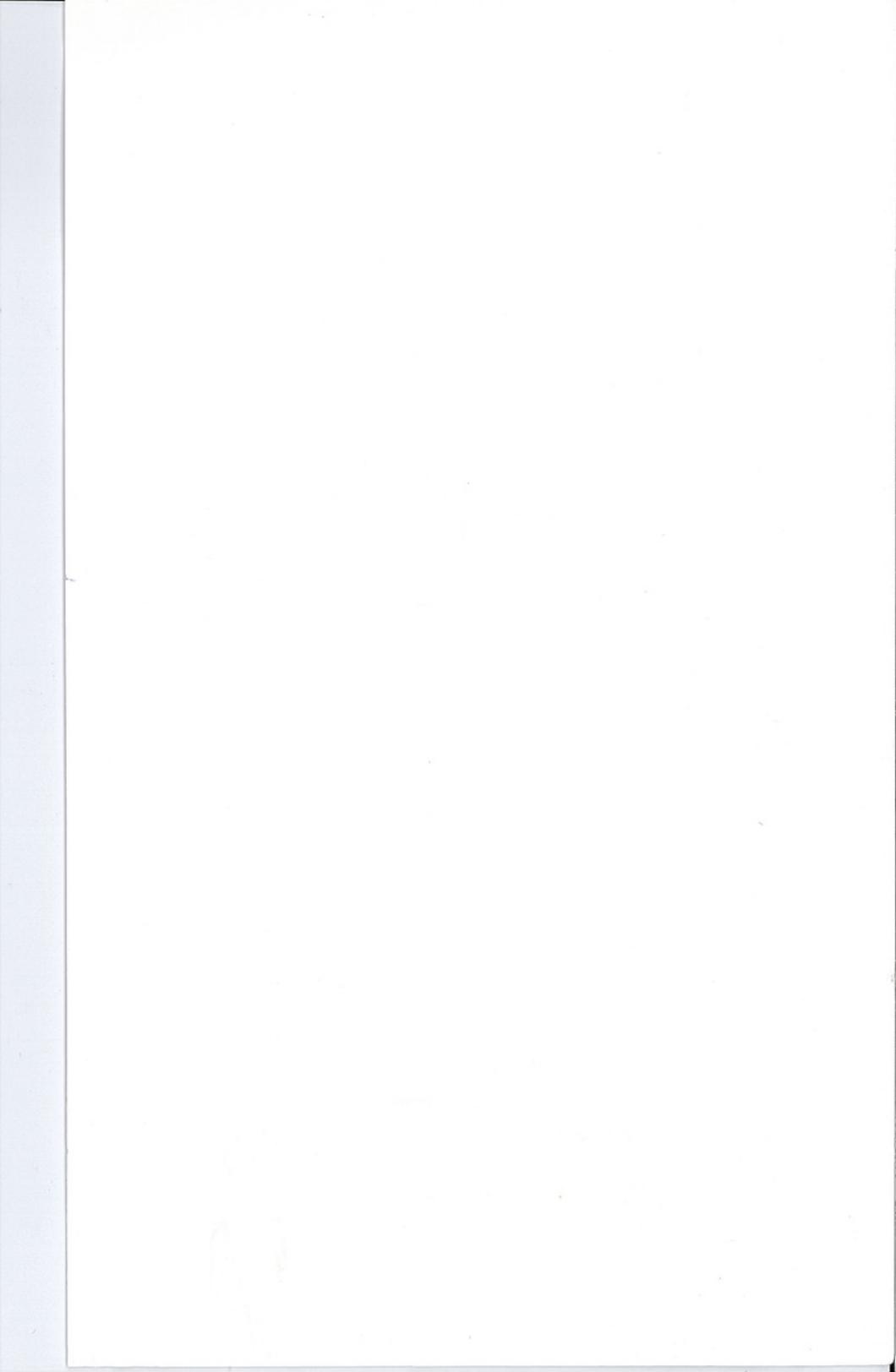
இலங்கை, கைத்தொழில் துறையை அடிப்படையாகக்கொண்ட பொருளாதார அமைப்பாக இல்லாததால், கைத்தொழில்சார் தொழிலாளர் வர்க்கம் தோன்றுவதற்குப் பதிலாக, சேவைத் துறைசார் உத்தியோக அடிப்படையிலான மத்தியதர வர்க்கம் தோன்றியது. தரகு வர்த்தக முதலாளி வர்க்கமும், மத்தியதர வர்க்கமும், லும்பன் (உதிரி) தொழிலாளர் வர்க்கமும், பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் வர்க்கமும், நிலமானிய நீட்சியாளர்களும், விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள், மீன்பிடிச் சம்மாட்டிமார், மீன்பிடித் தொழிலாளர் என்ற வகையில் சமூகத்தின் பொருளாதார வர்க்கக் கட்டமைப்புகள் காணப்பட்டன. நவீன சிந்தனைக்கும், நவீன தேசிய அரசியல் சிந்தனைக்கும் பதிலாகப் பண்டைய வரலாற்று விழுமியங்களைச் சமந்துகொண்ட மன்னராட்சி-நிலமானியச் சிந்தனை முறைமையே தேசியக் கண்ணோட்டமாக வக்கிரம் பெற்றுக் காணப்படலாயிற்று. மேற்கூறின சமூக-பொருளாதாரக் கருத்தமைவும், பின்னணியில் கல்விகற்ற மத்தியதர வர்க்கமும் அரசியல், சமூக, நிர்வாகப் போக்கை நிர்ணயிக்கும் சக்திகளாய்க் காணப்பட்டன. புரட்சிகரமற்ற இந்த எஜமானிய விசுவாச

மத்தியதர வர்க்கம் ஏககாலத்தில் ஒருபுறம் உழுத்துப்போன பண்டைய வரலாற்றுச் சிந்தனையை அடைந்தும், மறுபுறம் தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கத்திடம் சோரம்போயுமிருந்தது. உயர்தர மத்தியதர வர்க்கமும், மத்தியதர வர்க்கமும் (Upper Middle Class and Middle Class) நவீன கருவிகளையும், நவீன உபகரணங்களையும் கொண்டிருந்தபோதிலும் வரலாறு தனது வளர்ச்சிக்கு எதிரான தென நிராகரித்துவிட்ட மன்னராட்சிக் கலாசாரத்தையும், நிலமாணிய சக்தி விழுமியங்களையும் தமது சிந்தனைமுறையாகவும் மனப்பாங்காகவும் கொண்டு தேசியம் என்பதன் பெயரில் இனவாதச் சிந்தனைக்குள் சிக்குண்டு கொண்டன. தேசியத்திற்கு எதிரான இனவாதத்தை அவர்கள் தேசியவாதம் எனப் புனித முலாம் பூசிக்கொண்டனர். சிங்கள-பௌத்த இனவாத ஒருக்குமுறைக்கு எதிரான நிலைப்பாடென்ற வகையில் தமிழீழ மக்கள் தரப்பில் முற்போக்கான நிலைப்பாடு ஒரு பகுதியாகக் காணப்பட்டபோதிலும், மறுபகுதியாய் அவர்களிடமும் மன்னராட்சிக் கலாசாரச் சிந்தனைப் போக்கைக் கொண்ட இனவாதத்திற்குரிய இயல்புகளும் காணப்பட்டன. இத்தகைய பின்னணியைக் கொண்ட சிங்கள, தமிழ் மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே 1950களின் மத்தியில் ஏற்பட்ட மொழி அடிப்படையிலான போக்கு பல புதிய பரிமாணங்களை ஏற்படுத்தியது. 1956ஆம் ஆண்டு சிங்களம் உத்தியோக மொழியாக்கப்பட்டும் தமிழ் வடக்கு - கிழக்கில் உத்தியோக மொழியாக இருக்கலாம் என்ற நிலை ஏற்படுத்தப்பட்டதுமான பின்னணியில், இலங்கையில் அதுவரை காணப்பட்டுவந்த ஆங்கிலம் கற்ற உயர்தர, மத்தியதர வர்க்கத்துடன் கூடவே சிங்களம் - தமிழ் எனத் தாய்மொழியைக் கொண்ட பரந்த மத்தியதர வர்க்கம் எழுச்சி பெறலாயிற்று. ஆங்கிலம் கற்ற உயர்மட்ட மற்றும் மத்தியதர வர்க்கத்தின் சிறுதொகையுடன் ஒப்பிடுகையில் பல மடங்கு பெரிதாகச் சிங்களம் அல்லது தமிழ் ஆகிய சுயமொழியில் கல்வி பயின்ற கிராமப்புற மற்றும் ஏழைக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சிங்கள, தமிழ் இளைஞர் தொகை 1960களின் மத்தியில் பெருகத் தொடங்கியது. அதாவது, 1956ஆம் ஆண்டு சுயமொழியிலான உத்தியோக வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்படவே, அதன் முதலாவது தசாப்தத்துள் சாதாரணதரப் பரிட்சையில் சித்தியடைந்தோர் தொகை பெருகியது. மேலும், அதனையடுத்த அரைத் தசாப்தத்துள் (1970) உயர்தரப் பரிட்சையில் சித்தியடைந்தோர் தொகை பெருகியது. இதனால், சாதாரணதரப் பரிட்சையில் சித்தியடைந்த வேலையற்ற இளைஞர்களின் தொகை ஒருபுறம் பெருக, உயர்தரப் பரிட்சையில் சித்தியடைந்தும் பல்கலைக்கழகம் புகமுடியாத இளைஞர் தொகை மறுபுறம் பெருகியது. ஆனால், 1956ஆம் ஆண்டிற்கும் 1970ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையேயான காலங்களில் பல்கலைக்கழகங்களின் தொகை அதிகரிக்கப்படவில்லை. மிகச் சிறுதொகையினரான ஆங்கிலம் கற்ற உயர்மட்ட வர்க்கத்தினருக்கு மட்டுமே போதுமாய் இருந்த பல்கலைக்கழக அனுமதி, தற்போது பல்கிப்பெருகிய சுயமொழி மத்தியதர வர்க்க மாண

வர்களின் தொகைக்கு எவ்வகையிலும் போதாதிருந்தது. தொழில் துறை வளர்ச்சியற்ற சேவைத்துறைக்கான கல்விமுறை நெருக்கடிக்குள்ளாகியது. இந்த நெருக்கடிகளை இனவாதத்தின் பக்கம் திசை திருப்பப் பல்கலைக்கழக அனுமதியில், இனவாரித் தரப்படுத்தலை, சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் 1970ஆம் ஆண்டு நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தது. ஆனால், இத்தகைய திசை திருப்பல் நடைமுறையில் செயலற்றது என்பதைச் சிங்கள இளைஞர்கள் விளங்கிக்கொள்ளச் சில மாதங்களே போதுமானதாக இருந்தது. அதாவது, முழுத் தமிழ் மாணவர்களுக்குமான பல்கலைக்கழக அனுமதியை மறுத்துச் சிங்கள இளைஞர்களை அந்த இடங்களுக்கு நிரப்பினாலும், பல ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் அனுமதி பெறமுடியாத தொகையில் எஞ்சியிருப்பர். இப்பின்னணியில் சிங்கள இளைஞர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதியின்மை, வேலைவாய்ப்பின்மை என்பனவற்றின் அடிப்படையில் ஆயுதம் தாங்கிய கிளர்ச்சியில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இதுவே, 1971 ஏப்ரலில் வெடித்த ஜே.வி.பியின் ஆயுதக் கிளர்ச்சியாகும். அதாவது, ஜே.வி.பியின் ஆயுதக் கிளர்ச்சியானது ஒரு வர்க்காரியான புரட்சியாகவன்றி, மேற்படி புதிதாக எழுந்த சுயபாஷைக் கல்வி பயின்ற இளைஞர் பிரச்சினையின் வெளிப்பாடாகவே அமைந்தது. இந்த இளைஞர்கள் புரட்சிகரத் தேசியச் சிந்தனை அற்றவர்களாயும், இனவாதச் சிந்தனையில் இருந்து நிலமானியச் சிந்தனைகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட பிற்போக்கு எண்ணம் கொண்டவர்களாயும் காணப்பட்டனர். என். சண்முகதாசனின் தலைமையிலான சீனச் சார்பு கெம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இளைஞர் அமைப்புத் தலைவரான றோகண விஜயவீர இனவாத எண்ணத்துடன், தலைவராக இருந்த தமிழ்நாகிய சண்முகதாசனை நிராகரித்துச் சிங்கள இனவாத அமைப்பான ஜே.வி.பியை ஸ்தாபித்தார். இதேகாலத்தில் தமிழ் இளைஞர்களும் தமக்கேற்பட்ட மேற்படி தரத்திலான உயர்கல்வி வேலைவாய்ப்புப் பிரச்சினையைத் தரப்படுத்தலுக்கூடாக நேரடியாக அர்த்தப்படுத்துகையில் பிரிந்துசெல்வதற்கான ஆயுதப் போராட்டத்தை அங்கீகரித்தனர். இலங்கைத் தீவில் அளவால் பெரிய இனம் என்ற வகையில் சிங்கள இளைஞர்கள் ஓராண்டு முன்னதாக ஆயுதக் கிளர்ச்சியைச் செய்யக் கூடிய வாய்ப்பைக் கொண்டிருந்தனர். தமிழ் இளைஞர்கள் அடுத்த ஆண்டில் ஆயுதம் தாங்கும் முனைப்பைப் பெற்றனர். இங்கு கவனிக்கத்தக்க விடயம் என்னவெனில் மேற்படி தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இருதரப்பிலான இளைஞர்களும் ஒரே கல்விப் பிரச்சினையால் பாதிப்பிற்று, ஒரே பொருளாதாரத் தளத்தின் பிரச்சினையால் பாதிப்பிற்று, ஏறக்குறைய ஒரேகாலத்தில் ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். தமிழீழ விடுதலைக்கான கோரிக்கை மிதவாத வலதுசாரித் தலைவர்களினால் முன்வைக்கப்பட்டது. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தலைமையிலான தமிழர் கூட்டணியின் 1976ஆம் ஆண்டு 'வட்டுக்கோட்டைத்

தீர்மானம்' மூலம் இக்கோரிக்கை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இத் தகைய வலதுசாரி முகாமின் பின்னணியிலான இளைஞர்கள் பின்பு ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டமாக இதனை முன்னெடுக்கத் தொடங்கினர். 1970களின் தொடக்கம், தமிழீழத் தேசிய எழுச்சிக் கான வாய்ப்பை அளித்தது. தென்னாசியப் பிராந்தியம் முழுவதற் கும் முன்னுதாரணமாக, தேசிய இன விடுதலைக்கான வரலாற் றுத் தேவை தென்பட்டது. முழுத் தென்னாசியாவிற்குமான ஓர் ஒளிவிளக்காக அமையக்கூடிய வாய்ப்பை வரலாறு தமிழீழப் போராட்டம் என்ற மையத்தில் கருக்கொள்ளக்கூடிய உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வரலாற்றுச் சூழல்கள் காணப்பட்டன. தன் வாழ் வின் இறுதிக் காலத்தில், 1976ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில், தந்தை செல்வா அளித்த ஒப்புதல் வாக்குமூலத்துடன் மிதவாதத் தலைமை தன் கதையை முடித்துக்கொண்டது. 'தமிழ் மக்களை இனிக் கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்' என்பதே அவரது ஒப்பு தல் வாக்குமூலம் ஆகும்.

வெளிப்படையான வார்த்தைக்குள்ளால் இந்த வசனத்தைப் பாராது, செயல்பூர்வ அர்த்தத்தில் இதனைப் பின்வருமாறு கூறலாம். அதாவது, தனது தலைமையும் தனக்கு முற்பட்ட தலைமைக ளும் சிங்களத் தலைமைகளிடம் தோல்வி அடைந்துவிட்டோம் என்ற தோல்விபற்றிய ஒப்புதல் வாக்குமூலமே இது. இந்த ஒப்பு தல் வாக்குமூலத்தில் 'இனி' என்ற ஒரு சொல்லை அவர் பயன்ப டுத்தியதன் மூலம் பிற்காலத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தை அவர் அளித்திருக்கிறார் எனத் தெரிகின்றது. தந்தை செல்வா இந்த விடயத்தில் தீர்க்கதரிசி ஆகிவிடக்கூடாது என்று விரும்புவோமாக!

ஐனநாயகத்திற்கான பயணத்தில் தேசியவாதம் ஒரு கட்டமாகும். தேசியவாதமானது ஐனநாயகத்தை அடைவதற்கான ஒரு வடிவமும், ஐனநாயகத்தைக் காவிச்செல்லும் ஒரு வாகனமுமாகும். தேசியவாதம் எனும் காலகட்டக் கருவியைக் கையில் ஏந்தாமல் ஐனநாயகத்தைப் பிரசவிக்க முடியாது. தேசியவாதம் எங்கு ஆதிக்கவாதமாகின்றதோ, அது எங்கு இனவாதமாகின்றதோ அப்போது அது ஐனநாயகத்திற்கு எதிர்வாதமாகி ஐனநாயக விரோதப் பாத்திரத்தை வகித்துவிடுகின்றது.

தான் மரணத்தினின்றும் மீளமுடியாது போகலாம் என்னும் நெருக்கடிக்குள் இருந்த அந்த நாட்களிலேயே, இந்த ஆய்வுக் கருத்துக்கள் எழுதப்பட்டு எம் கைகளுக்கு வந்தடைந்தன என்பதும் வாசகர்கள் கவனத்தில்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும்.

ஒருங்கிசைந்த ஆய்வுக்கான தமிழ் நடுவம்
Tamil Centre for Integral Research